פרשת מים

ההצגה

מחברת המחזה ומפיקה
תמי שור

פרשת מים

מ ח ז ה

תמי שור

לשורו באהבה

נוסח המחזה

ההצגה "פרשת מים" עלתה במבצר יחיעם בספטמבר-אוקטובר 2026.

נוסח המחזה כולל את השינויים שנעשו בו במהלך החזרות, לצורך התאמה למופעים הבו-זמניים של הסצנות, וניסוחים שהוצעו על ידי הבמאית וצוות השחקנים לאחר היכרות מעמיקה עם הדמויות.

לצוות המופלא הזה, שהפיח חיים קסומים במחזה, תודתי ואהבתי: לבמאית ליטל ברקן ולשחקנים פאייז אבו חיה, גיל גולד, נטע זייד, פזע חמוד, יהודה סויסה, תאמר עבד אל לטיף, רותם רביד אלעד ואסף שורצמן.

הרקע לעלילה

חברת "תקומה בגליל" עורכת אירוע השקה חגיגי להנחת צינור גז טבעי למפעל החברה בגליל המערבי. את הנחת הצינור מבצעת חברת "תשתית הגליל".

הקהל מוזמן לטקס, שבמסגרתו יעלה צוות תיאטרון מקומי סצנות הסטוריות מהמבצר. האירוע מצולם ומשודר בשידור ישיר בערוץ הקהילתי של הגליל המערבי.

הדמויות

דפנה – מורה לתיאטרון. אמה של סול וגרושתו של שיאון. היתה בעבר שחקנית ידועה. בסמוך לגירושיה, הציעו לה תפקיד נחשב בתיאטרון מרוחק, היא השאירה את בתה אצל אחותה בקיבוץ ועברה לשם. מאז היחסים ביניהן רעים מאד. הופתעה מאד כשבתה הציעה לה להעלות יחד מיזם תיאטרון במסגרת אירוע ההשקה של "תקומה בגליל".

סמיר – סטודנט לתיאטרון. עירוני. חבר של נורה, בתו של אמין מהכפר. הם מעוניינים להתחתן, אך אמין לא מוכן שביתו תתחתן עם שחקן. היה תלמיד לתיאטרון של דפנה. בחור עליז, קומיקאי, נמנע מעימותים. הצטרף כשחקן במיזם התיאטרון לאירוע ההשקה, כדי להרשים את אמין, אביה של נורה.

פארס – סטודנט למשפטים. חבר של סמיר. אידיאליסט ופעיל בשמירה על הסביבה. אבא שלו נעשה נכה בעקבות תאונת עבודה. גר בכפר של אמין. הצטרף לסמיר במיזם התיאטרון לאירוע ההשקה.

סול – סטודנטית לניהול משאבי טבע, בתם של דפנה ושיאון. פעילה סביבתית. ילדותה עברה בחיפה, לאחר גירושי הוריה עברה לגור אצל דודתה בקיבוץ. יחסיה עם הוריה רעים מאד. היא יזמה את מיזם התיאטרון באירוע ההשקה.

שיאון – יזם בתחומי תשתית וקרקעות, אביה של סול, גרוש של דפנה. בעלים שותף עם אמין של חברת "תשתית הגליל". הם הוזמנו לאירוע ההשקה כאורחים חגיגיים ושותפים של "תקומה בגליל" בפרוייקט. שיאון מוטרד מאד מיחסיו עם בתו, שניתקה איתו את הקשר. מנהל רומן עם מור, מנהלת הפרוייקטים של "תקומה בגליל".

אמין – בעלים שותף של "תשתית הגליל" עם שיאון. אביה של נורה, חברתו של סמיר. החתימה על הנחת קו הגז הצילה את החברה שלהם מפשיטת רגל, ואותו באופן אישי מחובותיו העצומים. אחראי על ניהול הבאר בכפר שלו, שגרמה לו בשנים האחרונות רק הפסדים. הוא מתנגד לחתונה של ביתו עם חברה השחקן. חשוב לו למצוא לבתו חתן מכובד.

מור – מנהלת הפרוייקטים בחברת "תקומה בגליל", בבעלותה של אשת העסקים המולטי מיליונרית תקומה. מור היא ביתה של תקומה, ואשתו של רועי. עובדת בחברה כעשור, אך הפעם ביקשה מאמה לנהל פרוייקט בעצמה, ללא התערבות, והיא מרגישה שחייבת להוכיח את עצמה. מעוניינת להתגרש מרועי, ומנהלת רומן עם שיאון.

רועי – בעלה של מור. נקרא על ידה ברגע האחרון לתמוך טכנית בטקס, לאחר שהטכנאי שלה נפצע. הוא אוהב ומעריץ את אשתו.

תקומה – מייסדת ובעלים של חברת "תקומה בגליל", אמה של מור.

המקום

מבצר יחיעם – שרידים של מבצר שמור היטב בראש הגבעה שבגן הלאומי בגליל המערבי. המבצר חולש על כל סביבתו. ישנן שלוש תקופות משמעותיות בעברו:

- נבנה **בתקופה הצלבנית** במאה ה-13 על ידי אבירי המסדר הטבטוני. הם רכשו את אדמותיו מהאצילה הצלבנית סטפני ממילי. צלאח א-דין שבה את בעלה ואת בנה בקרב קרני חיטין.
- שופץ **בתקופה העותומנית** במאה ה-18 על ידי דאהר אל עומר שליט הגליל הבדואי, שהיה שליט אוטונומי בגליל עשרות שנים. לדאהר אל עומר היו יחסים מורכבים עם בני משפחתו, שרצו לקבל את השלטון לידיהם.
- שימש כעמדת הגנה והתבצרות קריטית עבור חברי קיבוץ יחיעם שהיו נתונים במצור קשה **בזמן מלחמת העצמאות**. על פי תוכנית החלוקה מ-1947, קיבוץ יחיעם נועד להיכלל במדינה הערבית.

מבנה ההצגה

ההצגה היא רב זירתית. מתרחשת בו זמנית בחללים שונים במבצר יחיעם. כל חלק בקהל עוקב אחרי חלק מהדמויות, רואה חלקים מהעלילה ומשלים את חלקי הפאזל לתמונה כוללת דרך עיניהם של השחקנים אחריהם עקב. הידיעה של כל אדם בקהל כי לחלק מסויים בעלילה היה עד וחלקים אחרים נסתרים ממנו היא מרכיב מהותי בחוויה. השלמת החלקים החסרים בזמן החלפת חוויות עם אחרים שהלכו במסלול שונה, מעניקה פן נוסף לחוויה לאחר שההצגה הסתיימה.

הקהל מחולק לשלוש קבוצות – ירוקה, אדומה וכחולה. לכל קבוצה מסלול משלה.

מבנה המחזה

מספר הסצנות מציין את מיקומן בזמן. סצנה 4 קורית לפני סצנה 5

אם יש מספר סצנות בו זמנית הן מסומנות באותו מספר, עם אות נבדלת ביניהן. סצנה 4א מתרחשת במקביל לסצנה 4ב.

בנוסף, מצויין עבור כל סצנה מיקומה, הדמויות שמשתתפות בה, וצבע הקבוצה שרואה את הסצנה.

המחזה כתוב לפי סדר כרונולוגי, כלומר מציג אחת אחרי השניה את הסצנות שמתרחשות בו זמנית. אם רוצים לקרוא אותו כמסלול שלם וסדור של קבוצה מסויימת, יש לקרוא רק את הסצנות של כולם, ואת הסצנות המסומנות לקבוצה בצבע שנבחר.

המחזה

הסצנות מסומנות במספר, אות המבדילה בין כמה סצנות בו-זמניות,
המיקום בו הן מתרחשות, (הדמויות) והרכב הקהל הצופה בסצנה.

סצנה 1

רחבה מרכזית | מור, רועי, סול, דפנה | כל הקהל

(הקהל מפוזר ברחבה המרכזית מסביב לבמה. נכנסים מור ורועי, רועי סוחב תיק ושלט גדול מקופל)

מור: (פונה לקהל) "ואוו, יש פה כבר הרבה אנשים."

רועי: "הקדמתם! (מור מסתכלת בו בכעס). לא נורא, שבו, תסתובבו – מקום יפה, נוף נהדר."

מור: "אני ממש שמחה שבאתם, זה יום מרגש. תרגישו בנח. איזה כייף לראות אתכם. (פונה לרועי) תודה שבאת רועי, זו ממש הצלה בשבילי"

רועי: "מה זאת אומרת מורי, ברור" (מנסה להתקרב אליה ולהניח את היד, היא מתחמקת וחוזרת להוראות)

מור: "סומכת עליך, אבל שלא יהיו שום פאשלות. אני רוצה הכל פיקס. אתה יודע כמה האירוע סופר סופר חשוב לי. הכל צריך להיות מושלם. עוד מעט יגיע הצוות האומנותי, צריך שתהיו מתואמים. "

רועי: " איפה את רוצה את השלט?"

מור: "אה, חשוב. צריך אותו כאן." (לוקחת מרועי את השלט ומעמידה אותו בפינת הבמה. מופיע עליו: טקס השקת קו הגז למפעל החדש/ תקומה בגליל/ תשתית הגליל).

רועי: "מורי, חשבתי שכשיגמר פה הערב נלך לשתות כוס יין איפה שהוא ונדבר קצת בשקט"

מור: (בכעס) "באמת רועי? עכשיו אתה עושה לי תיאומים בתוך כל הלחץ הזה? (לוקחת נשימה, מדברת לרועי בסבלנות) תשמע, אתה מלאך שבאת איתי היום. אתה ממש מציל את האירוע הזה, אבל לא הייתי רוצה שזה יבלבל אותך – הפרידה היא פרידה. אנחנו כבר לא."

(נכנסות דפנה וסול, נושאות ארגז לא נח לסחיבה.)

סול: "נו אמא באמת, מה הבעיה להרים קצת. אני חוטפת מכות מהפינה, זה עושה לי כחולים על הרגליים."

דפנה: " אני משתדלת סול. באמת, בגילי ובמעמדי לסחוב ארגזים, לא יכולת להגיד לסמיר ופריס שיסחבו?"

סול: " פארס, אמא, לא פריס. והם סוחבים את התפאורה למלחמת העצמאות שלך, אז תפסיקי להתלונן."

דפנה: (רואה את מור על הבמה. מפילה את הארגז על הרגל של סול, ומתקדמת למור) "יקירתי, סוף, סוף אנחנו מתראות פנים אל פנים"

מור: "הו! דפנה המלכה!" (מבטאת דפנה במלרע. מתחבקות ונותנות שתי נשיקות לצידי הלחיים ממרחק.)

מור: "את הרבה יותר יפה בחיים מאשר בזום. ממש מלכותית ויפה, כמו בפוסטרים להמלט לפני שנים".

דפנה: "מקבת, יקירתי. גרטרוד של המלט היתה ליא קניג. באמת קצת חבל שלא לקחו אותי, הרבה יותר הטייפ-קאסט"

סול: "נעים מאד, אני הבת של דפנה (מבטאת גם היא במלרע, בלעג). אנחנו צריכים להתחיל לסדר את הדברים להצגה."

מור: "בטח, בטח – פה הבמה, שם אפשר להתארגן באולם, הנה רועי, הוא יודע מה צריך לעשות. קדימה, בואו נהיה יעילים, שנתחיל בזמן. "

סול: (לרועי) "אני מבינה שאתה ואני פה על תקן הפועלים, והמנהלות (מצביעה על דפנה ומור) מפקחות עלינו"

רועי: (בצחוק) "עצה לחיים: אל תתחתני עם המנהלת, היא תעסיק אותך שעות נוספות ולא תשלם"

סול: "לפחות מאשה אפשר להתגרש, עם אמא אתה תקוע לכל החיים" (הולכת לדפנה ומור)

רועי: (לעצמו) "להתגרש. איזו מילה נוראה" (ממשיך לתלות ולסדר).

מור: (לדפנה) " אתם סגורים על ההצגות שלכם?"

דפנה: "כן, אני מעדיפה שתקראי לזה מיזם אומנותי, ולא קטעי הצגה. מיזם אומנותי משקף יותר את רוח האמנות שלנו"

מור: (כבר מתרחקת מהן לסידורים אחרים) "כן, כן, whatever". (מוציאה את הסלולרי, ומתקשרת.)

סול: (לדפנה) "טוב, אמא, איפה אנחנו מתחילות?"

דפנה: (מתקרבת לסול, מנסה ללטף אותה על הראש, אך סול מתחמקת) "תדעי לך סולי שאני ממש מתרגשת מהיום הזה. המחשבה שאת ואני על במה אחת.."

סול: (מתעצבנת כבר באמצע הדברים, מנסה לשלוט בעצמה.) "אמא בלי הדרמות שלך, תתרכזי בעיקר."

דפנה: (נבהלת מהתגובה, מסתכלת מסביב לראות מי שמע, מחייכת חיוכים מתנצלים לקהל) " ששש...בסדר, בסדר.. בואי ניקח את הארגז לחדר. אני מקווה שיש שם מקום נורמלי להתארגן"

(דפנה הולכת קדימה לאולם הצללים, משאירה את סול עם הארגז. סול מסתכלת ביאוש, מנידה את הראש בחוסר אונים, לוקחת נשימה עמוקה, עוצמת עיניים, מדברת לעצמה)

סול: "את רגועה עכשיו. (לוקחת נשימה) תתרכזי במטרה". (נעמדת מאחורי הארגז ודוחפת אותו בשתי ידיים לאולם הצללים. סוגרת אחריה את הדלת.)

סצנה 2

רחבה מרכזית | מור, רועי, סמיר, פארס | כל הקהל

מור: (חוזרת למרכז הרחבה, עם הטלפון ביד. מסתכלת לכיוון רועי, לוודא שהוא עובד ולא שומע. רועי מאזין בסתר) : "היי, מה קורה? אתם כבר פה? (חלש, בטון סקסי) נחש איזו שמלה אני לובשת? אבל אל תתלהב לפני כולם. (מקשיבה ונעשית מודאגת ממשהו שאמר. חוזרת לקול רם) לא הבנתי. על מה עוד יש לדבר? לא, עוד לא הספקתי להתקשר. אבל אמרתי לאמין, אין מה לדאוג. טוב, טוב, אני אנסה לתפוס אותו עכשיו."

מור: (מתקשרת, משאירה הודעה) "היי ברלב. זו מור מתקומה. תחזור אליי בבקשה כשתוכל, אני ממש מחכה לתשובה מכם. זה דחוף"

(לרחבה נכנסים סמיר ופארס, סוחבים ארגז פתוח, וממנו מבצבצים רשת הסוואה ורובים)

סמיר: (פונה למישהו שמסתכל עליו בקהל) "אל תדאג, זה לא מטען חבלה, אלה אביזרים להצגה. צפירת הרגעה, הכל בסדר."

פארס: "נו, איפה דפנה וסול, היו אמורות כבר להיות פה. יצאו מלא לפנינו."

סמיר: (מסתכל על השלט, נעמד לידו, מחקה איש חשוב) "שלום, אני אמין. אני המנהל של תשתית הגליל. אני איש חשוב ומכובד. הבת שלי לא תתחתן עם שחקן. (מפסיק לחקות) אין, היום זאת ההזדמנות היחידה שלי להרשים אותו, שייתן לי להתחתן עם נורה. אני חייב להפציץ (מסתכל על מי שדיבר אליו קודם מהקהל) לא להפציץ, להפציץ. יעני להיות מעולה. מדהים. בראד פיט. אל פצינו".

פארס: "אין מה לעשות, הוא באמת איש מכובד. אצלנו בכפר כולם סומכים עליו. יש לנו באר מים עתיקה באמצע הכפר, אמין מנהל אותה. (רואה את מור ופונה אליה) אהלן. את ההיא מתקומה, לא? אנחנו מהמיזם האומנותי. אירוע גדול היום, אה? הרבה קהל?"

מור: (קצת מודאגת עדיין מהשיחה) "כן, אירוע ענק. דיר באלאק אתם מפשלים." (זזה הצידה לדבר בטלפון.)

סמיר: "וויי,וויי, גם סנובית וגם מפחידה. מאיפה אתה מכיר אותה? "

פארס: (נועץ את המבט במור. מדבר לאט.) "אני מכיר את כולם. את כל מי שחשוב שאני אכיר. זאת מור לוי. סמנכ"לית ניהול הפרוייקטים של תקומה. היא גם הבת של תקומה המנהלת של החברה".

רועי: (שומע אותם תוך כדי עבודה) " היא גם אשתי. אנחנו ביחד"

פארס: "מזל טוב. בקרוב אצלו (מצביע על סמיר). אתה איש התחזוקה כאן?"

רועי: "לא, אני המנהל הטכני" (כבר חוזר לעבודה, מחבר כבלים)

סמיר: "אב הבית, אתה מתכוון"

רועי: (כועס) "מנהל טכני"

פארס: (לעצמו) "עם המזל שלי, הטכני יצא בעלה (לסמיר) טוב, בוא ניכנס. ותתקשר כבר למורה לתיאטרון שלך, שתגיד לנו איפה היא והבת שלה, נשבר לי הגב לסחוב את הארגזים".

(סמיר ופארס יוצאים לאולם הגלוי, סוגרים אחריהם את הדלת.)

סצנה 3

רחבה מרכזית | מור, רועי, שיאון, אמין | כל הקהל

מור: (חוזרת למרכז הרחבה, מדברת בטלפון) : "היי ברלב! תודה שאתה חוזר אליי. יש לנו המון לחץ פה היום, יש הכרזה למפעל, והחתימה על הפרוייקט. משוגע פה. תגיד, מתי נראה לך שתוכל לשלוח לי את האישור שאתם משלמים על הזזת הקידוח? (מקשיבה לצד השני, לאט לאט פניה מחוירות) אתה לא יכול לעשות לי את זה ברלב. אמרת שהכל סגור. שהכל מסוכם. אתה חייב לחזור אליהם להגיד שישנו את ההחלטה (מקשיבה) אין דבר כזה אי אפשר (צועקת) אין דבר כזה אי אפשר! (חוזרת לדבר בשקט, זזה הצידה) תקשיב, אתה דופק לי את כל הפרוייקט. עכשיו לא זמן שאני יכולה להתמודד עם זה...(צועקת שוב) אל תגיד לי לא לקחת את זה אישי! זה הכי אישי בעולם! תשמע, אם אתה לא מסדר את האישור תוך שעה, תקומה כבר תדבר על זה עם השר. אני אדאג לוודא שהיא אומרת לו שזו פשלה אישית שלך! נראה כמה לא אישי זה יראה לך אז". (מנתקת את השיחה. הולכת הלוך וחזור שקועה במחשבות.)

(שיאון ואמין נכנסים לרחבה. שניהם בחליפות ותיקי לפטופ מסוגננים. עומדים ומסתכלים על השלט שנתלה לכבוד האירוע.)

אמין: "תראה, שיאון איזה יופי. איפה היינו לפני שנה, ואיפה אנחנו עכשיו. אינשאללה לעוד הרבה שלטים כאלה. אני רואה שגם יש הרבה אנשים. (מסתכל על הקהל סביב) יפה."

שיאון: "אינשאללה. משמח לעשות איתך עסקים. זה באמת יום מרגש. "

אמין: " אני שמח שאשתי והבת שלי יראו את הטקס, מזל שיש שידור. נורה, הבת שלי, מנדנדת לי כבר שבוע שאראה את ההצגה בטקס, לא מבין מה היא רוצה."

שיאון: "זה מרגש שהבת שלך כל כך קרובה אליך, אמין, אל תזלזל בזה. (בצער) הלוואי שהבת שלי, סול, היתה רואה אותי כאן. אני לא חושב שמישהו מהמשפחה שלי יסתכל. אולי אמא שלי. "

אמין: (מחבק אותו) "אני המשפחה שלך! והיום אנחנו חותמים על הפרוייקט שהולך להציל אותנו"

שיאון: (רואה את מור ומחייך) והנה גם היפהפיה שבזכותה אנחנו פה. ואיזו שמלה מדהימה היא לובשת!"

(רועי מסתובב במהירות ומסתכל על שיאון, ואז מסתובב חזרה וממשיך לעבוד, מנסה להראות שהוא לא מקשיב)

מור: (מתקדמת לעברם, עדיין מתוחה מהשיחה הקודמת. בכעס ובשקט לשיאון): "אמרתי דיסקרטי! מה לא ברור? (מצביעה לשיאון על רועי, פונה לאמין בחיוך לחוץ) מה נשמע אמין? היום הגדול, אה? תראה איזה יופי ארגנו פה"

אמין: "השלט יפה, המקום יפה, השמלה יפה – עכשיו רק חסר שנחתום יפה על ההסכם, והכל יהיה מושלם."

מור: "בטח, בטח. הבאתם את הגירסה האחרונה? בואו נלך לחתום. (מצביעה על האולם תחתון) ארגנתי לנו מקום לשבת."

(אמין, שיאון ומור הולכים לכיוון האולם הנסתר. רועי רץ רגע אחרי מור ותופס אותה. שיאון נעצר ומסתכל, אך מסתובב וממשיך ללכת אחרי אמין.)

רועי: "מורי, אז מתי נדבר?"

מור: "רועי!! אתה לא רואה כמה לחוץ פה? איזה חוסר רגישות שלך!!" (יורדת לאולם הנסתר וסוגרת אחריה את הדלת).

רועי: (מביט בדלת הסגורה, נאנח, חוזר למרכז הבמה, ומדבר לקהל) "קהל נכבד, בואו תתאספו פה בבקשה. עוד רגע אני אבקש מכם לפנות את הרחבה – אני צריך לסיים פה כמה הכנות, אני אשמח שתיכנסו למבצר. לכל אחד מכם יש צבע על התג שקיבל, אתם עוקבים אחרי המוביל עם הצבע שלכם. הקבוצה הכחולה הולכת לאולם הגלוי – לאן שיצאו סמיר ופארס (מצביע, מוביל עם פעמון אדום ביד בכניסה), הקבוצה האדומה הולכת לאולם הצללים – לאן שיצאו דפנה וסול (מצביע, מוביל עם פעמון כחול ביד בכניסה) והקבוצה הירוקה הולכת לאולם הנסתר, לשם הלכו אמין, שיאון ומור (מצביע, מוביל עם פעמון ירוק ביד בכניסה).

שימו לב – מי שהולך לשם, יש מדרגות. אחריי אף אחד לא עוקב – כולם משחקים פה, רק אני באתי לעבוד. קדימה, מוזמנים לפנות את הרחבה, ניפגש עוד מעט כשיתחיל הטקס."

(הקהל מתפזר בין שלושת האולמות.)

סצנה 4א

האולם הגלוי | סמיר, פארס | הקבוצה הכחולה

(סמיר מוציא אביזרים מהארגז ומתלבש בבגדים של דאהר אל עמר. פארס מסתכל סביב, בודק את הדלתות ואת החלונות)

סמיר: "לא יודע איפה דפנה המורה שלי והבת שלה, אבל איפה שלא יהיו הן בטוח רבות. כל החזרות היה ככה"

פארס: "סול תהיה בסדר. אני סומך עליה שלא תפשל. ומה שלא יהיה, אמא שלה אמורה להיות שחקנית ממש טובה, לא? "

סמיר: "דפנה היא אגדה. שחקנית מטורפת. פעם היתה מקבלת כל תפקיד ראשי בתיאטרון. היא גם מורה ממש טובה. זה היה רעיון מעולה שלכם לפנות אליה. זה היה ברור שהיא תקבל את זה, זאת באמת היתה הדרך היחידה שלנו להכנס למופע"

פארס: "תראה מה לא עושים בשבילך כדי שתתחתן סוף סוף. עד שמישהי כבר התאהבה בך – לא שאני מבין למה נורה התאהבה בפרצוף כמוך"

סמיר: "תשמע פארס, זאת ההזדמנות הגדולה שלי. אבא של נורה יהיה במצב רוח טוב, הוא יראה אותי מציג – ויתאהב בי לפחות כמו הבת שלו. משהו מהדמות של דאהר אל עמר ייקלט אצלו בתת מודע שזה אני. (נעמד בתנועה תיאטרלית עם חרב שלופה) האצילות, הבטחון העצמי.. אני אצטרך להגיד לו בסוף ההצגה – שמע אמין, אני מבין שאתה נמשך אליי, אבל הלב שלי שייך לבת שלך".

פארס: (לא ממש מקשיב לו) "מה, מה אמרת?"

סמיר: (הרוח יוצאת לו מהמפרשים) "אוף, על מי אני עובד. העתיק הזה לא סופר אותי. עם כל המנטליות הכפרית הזאת. אני לא צריך להסביר לך – שניכם הרי מאותו כפר. מחביא בבית את אשתו והבנות. הולך לעשן נרגילה כל ערב עם הגברים בחצר של הבאר. מפחד שאקח את נורה איתי לעיר, שהבת שלו פתאום תבין שיש משהו יותר טוב בחיים האלה מלהכין לו בקלאוות."

פארס: "תשמע, אתה משהו. רגע בשמיים רגע בתחתית הבור. מה קורה איתך? אתה שחקן מעולה, הוא יאהב אותך. ואם לא – אז שלא יאהב. תברחו ותתחתנו. (בודק בארגז, לוקח רובה) יש פה אחלה כלי נשק".

סמיר: (לוקח מידו את הרובה ומחזיר לארגז) "מה נסגר איתך? זה ציוד בכלל להצגה האחרונה. (מוציא ונותן לפארס את הבגדים שלו להצגה.) אנחנו חייבים להתרכז, אנחנו עולים ראשונים. (מדבר בתיאטרליות) אני, דאהר אל עמר, שליט הגליל. האבא הנערץ של הבנים שלי. אני שליט ענק, חזק, חכם – כל מה שבנים רוצים שאבא שלהם יהיה.

פארס: (שומט את התלבושת שלו ומבט של צער על פניו) "יש בנים שהיו שמחים אם אבא שלהם רק היה מדבר"

סמיר: "וואי, פארס. איך אני מצטער. אני אידיוט, סתם לא חשבתי. אתה סולח לי?"

פארס: " אין מה לסלוח. גם אבא שלי היה מלך העולם. איש ענק. האיש הכי חזק בכפר. קאהר מלך המפעל. המנהל שכולם העריצו. קיבל תעודת הצטיינות מנשיא המדינה. והיום? היום נשאר רק צל של בן אדם."

סמיר: "בכלל לא חשבתי על זה, פארס. הוא עבד במפעל של תקומה, לא? וואיי, בטח ממש קשה לך להיות כאן."

פארס: "עזוב, זה לא רלוונטי עכשיו. אנחנו פה כדי לעשות את אבא של חברה שלך מרוצה. איפה שמת את הכוס? אנחנו צריכים את הכוס להצגה" (מוציאים את האביזרים, מסדרים אותם)

סמיר: (מנסה להקליל את האוירה) "בלי לחץ. מקסימום תשחק דפוק, ותוציא אותי מה זה שחקן טוב אצל אמין. יאללה, מאוחר. בוא נמצא כבר את דפנה וסול. (פותח את הדלת לאולם הצללים וקורא לפארס) או, מצאתי אותן!" (פארס בודק שוב את החלון שיוצא למרפסת, נשאר באולם הגלוי לסצנה 5ב.)

סצנה 4ב

אולם הצללים | סול, דפנה | הקבוצה האדומה

(סול ודפנה מארגנות את הציוד של ההצגה.)

דפנה: (פותחת את הארגז של התלבושות) "אלה התלבושות מהמיצג של הצלבנים, שלא יתערבב עם המיצג של מלחמת העצמאות".

סול: (מסתובבת בחדר, בודקת את החלונות והפתחים) "מה שתגידי."

דפנה: "בואי נעשה עוד חזרה"

סול: "לא עשינו את זה כבר מאה פעמים?"

דפנה: "לא מספיק על הטיימינג. בואי לידי, נעבור שוב על הדיאלוג."

סול: "לא צריך שוב את הדיאלוג! אני זוכרת"

דפנה: "טוב, אז נחזור על חלקים אחרים"

סול: "לא סובלת את התרגילים הטפשיים האלה."

דפנה: "תגידי, השם של החברה על השלט בחוץ היה נשמע לי מוכר. זו לא החברה של אבא שלך?"

סול: (בסרקסטיות) : "וואוו, אמא. התקדמת. שמת לב שיש עולם בחוץ – חברות, עסקים"

דפנה: "לא הבנתי. החברה שלו או לא שלו?"

סול: "כן החברה שלו ושל השותף שלו. (בציניות) אבא שלי הגיבור. בונה את תשתית הגליל. יוזם ומוביל פרוייקטים. ממש טרומפלדור מעורבב עם בוב הבנאי."

דפנה: "אני לא מאמינה שהגענו לאירוע השקה של החברה של אבא שלך. זה אומר שהוא יהיה פה היום? "

סול: "אין לי מושג אמא. אני לא בקשר איתו. אני מדברת איתו בערך כמו שאני מדברת איתך"

דפנה: "אז לא ידעת שהוא פה היום?"

סול: (מהססת) "לא, לא ידעתי"

דפנה: "אה, טוב, לא חשוב, סתם חשבתי.."

סול: (בעוינות) "מה חשבת?"

דפנה: "חשבתי לעצמי שאולי ידעת שהוא פה, והבאת אותי כי אולי היתה לך איזו מחשבה שזו הזדמנות לחבר מחדש בינינו כמשפחה.."

סול: (מביטה בה בתדהמה) : "אוקיי. מישהי פה לא רק שחקנית, אלא אשכרה חיה בסרט. הדבר הזה שאת קוראת לו משפחה, לא קיים. התרסק. נעלם. נגמר מהרגע שאת והגרוש המקסים שלך החלטתם שאתם צריכים להגשים את עצמכם, לעבור לפרוייקט חדש, ולהשאיר את הפרוייקט הישן והמשעמם שלכם, שזאת אני, לבד בקיבוץ."

דפנה: "סולי, באמת"

סול: "אני לא סולי! תפסיקי לקרוא לי ככה"

דפנה: "סול, יקירה שלי. אבל אף אחד לא עזב אותך לבד. את חייבת להבין. היתה לי תקופה קשה. לגלות את הבגידות האלה של אבא שלך היה התמוטטות של העולם שלי. והוא היה חייב לעזוב."

סול: "לך היתה תקופה קשה? לך? אבא שלי נעלם, אמא שלי ארזה את עצמה ונסעה, השארת אותי אצל אחותך! איזו אמא משאירה את הבת שלה אצל אחותה?"

דפנה: "סולי.. (מתקנת את עצמה) סול! את היית בת 14, לא בת 6. ואחותי מאד מאד אוהבת אותך, ואני הייתי חייבת לנסוע. פשוט חייבת. תפקיד של מנהלת אומנותית בתיאטרון נחשב זה לא משהו שאפשר לוותר עליו."

סול: "בת זה לא משהו שאפשר לוותר עליו! סדר העדיפויות שלכם הוא פשוט לא ייאמן."

דפנה: (מביטה בסול, חושבת) "אז חזרנו לשאלה הראשונה – למה בעצם רצית שאבוא אם את כל כך שונאת אותי?"

סול: (כאילו מתעוררת. נזכרת במשהו. מחפשת מוצא): "כי.. חשבתי.. שאולי ננסה לפתוח דף חדש?"

דפנה: "את יודעת סול, אני משוכנעת שיש לך המון כשרונות. את כשרון המשחק שלי לא באמת ירשת"

(סמיר נכנס מדלת האולם הגלוי לאולם הצללים, לסצנה 5א)

סמיר: "או! הנה אתן! כל הזמן הייתן פה?"

סול: "או! הנה אתה! איפה פארס? (יוצאת מאולם הצללים לאולם הגלוי לסצנה 5ב)

סצנה 4ג

האולם הנסתר | שיאון, מור, אמין | הקבוצה הירוקה

(מור נכנסת עם אמין ושיאון. אמין מתיישב ליד השולחן, שיאון מתעכב ליד מור בצד.)

שיאון: "מאמי, את באמת נראית נפלא. מחכה כבר להוריד ממך את השמלה היפה שלך"

מור: (מתפתה אבל כועסת) "שיאון, ביקשתי ממך לא לפני כולם. אתה סתם מסבך אותי. ועוד רועי כאן"

שיאון: "מה הוא עושה פה?"

מור: "האיש הטכני שלי נפל ושבר את היד. לא היה לי את מי להביא בדקה ה-90. רועי יודע מה לעשות, אז הבאתי אותו"

שיאון: " אבל הוא מבין שאתם מתגרשים, נכון?"

מור: "הוא יודע, רק לא מוכן לקבל את זה. שיאון, אני לא יכולה לחשוב על זה עכשיו. אני צריכה להתרכז שהטקס הזה עובר היום כמו שצריך. זה המבחן שלי"

שיאון: " למה שלא ייגמר כמו שצריך? אחרי העסקה הזו שהבאת אמא שלך צריכה להיות גאה בך. עשית לחברה שלכם המון כסף. "

מור: "כן, וגם עשיתי אתכם מאד עשירים, אל תשכח" (נהיית קצת קרה)

שיאון: "(מביט בה בחוסר הבנה, שואל ברצינות) מור? משהו לא בסדר? "

מור: (נבהלת מהשינוי בטון הדיבור) "לא, לא מאמי. הכל בסדר. אני רק לחוצה מהיום, רוצה שייגמר."

שיאון: (חוזר להיות נינוח) " אל תדאגי. היום יעבור בשלום, ויגיע הלילה, ואת ואני נחגוג כמו שרק אנחנו יודעים. וידאתי שיש ג'קוזי בחדר שהזמנתי. נתחיל משם ונתגלגל"

אמין: (עומד על השולחן ומביט בקיר למעלה) : " שיאון, בוא אתה חייב לראות משהו!"

(מור ושיאון מתקרבים אליו, מור מביטה בו מופתעת, שיאון מסתכל על הקיר)

שיאון: "מה רואים שם?"

אמין: " תראה איזה יופי בנו פה את הקיר. הלוואי עלינו רמה כזאת" (נותן יד לשיאון שעולה גם הוא לשולחן)

שיאון: (שניהם על השולחן, מתפעלים כמו ילדים, ומתלהבים מהבנייה) "מקצוענים!"

מור: (בלחץ) "השתגעתם? תרדו משם! רק חסר שתקומה תראה אתכם."

שיאון: (בהפתעה, יורד מהשולחן) "אבל מה עשינו?"

מור: "יש לנו במשפחה טראומה מגובה. לפני חמש שנים היתה לנו תאונה במפעל. קאהר, המנהל ועוד עובד נפלו מהגובה. העובד נהרג מייד, קאהר נעשה נכה. בקיצור, מאז אי אפשר לטפס לגובה לידנו"

אמין: (יורד גם הוא מהשולחן) "זה שולחן מור, לא האוורסט. טוב, בואו נגיע לביזנס"

סצנה 5א

אולם הצללים | סמיר, דפנה | הקבוצה הכחולה

סמיר: "שלום המורה דפנה. מזל שמצאתי אותך, עוד רגע מתחיל הקטע שלי ושל פארס. אנחנו מוכנים, אבל אני ממש מתרגש. אמרתי לך שיהיה פה היום אבא של נורה החברה שלי?"

דפנה: (מוטרדת) "שלום סמיר יקירי. נכון, לא שמתי לב לזמן. "

סמיר: "קרה משהו? את נראית מוטרדת"

דפנה: "כן, קצת. ראית את השלט של החברה "תשתית הגליל" בחוץ?"

סמיר: "כן בטח. הם מקימים את הפרוייקט."

דפנה: "החברה הזו היא החברה של בעלי לשעבר"

סמיר: (נדהם) "את היית נשואה לאמין אבא של נורה?"

דפנה: (מביטה בו בחוסר הבנה) "מה?"

סמיר: "אה, בטח את מדברת על השותף היהודי שלו. הם שני שותפים. איזה קטע. אז צריך לעשות גם עליו רושם טוב?"

דפנה: "בשום אופן לא. אני בכלל לא מבינה מה הוא עושה פה."

סמיר: "החברה שלו, ברור שהוא יהיה פה"

דפנה: "התכוונתי, איך יוצא שאני הגעתי להשתתף בטקס שנמצא בו הגרוש שלי."

סמיר: "המורה דפנה, זה סתם צירוף מקרים. את מבינה? פארס, סול ואני ישבנו ביחד בקפיטריה באוניברסיטה, וראינו את הידיעה שעומדת להיות השקה של הפרוייקט, ומחפשים מי שיעשה קטע אומנותי. אני סיפרתי להם שאבא של נורה הוא מנהל החברה, ושאני מבואס כי הוא לא רוצה שאהיה עם הבת שלו, ואז ישר פארס בא עם הרעיון שנעשה את ההצגה כדי שאוכל להרשים אותו. אף אחד בכלל לא דיבר על הגרוש שלך. הוא פה ממש במקרה."

דפנה: "אני כבר מזמן למדתי בחיים שהרבה דברים שקורים במקרה, קורים כי מישהו עזר למקרה לקרות. שלט שמופיע לפני המערכה הראשונה, יתחיל להתעופף מתי שהוא בהמשך. בכל מקרה, בוא נצא. אתה נראה טוב, אני מקווה שפריס החבר שלך יזכור את הטקסט."

סמיר: "פארס, לא פריס. אני מקווה שהוא יהיה בסדר. "

דפנה: (מביטה בו במבט ארוך ובוחן) "בוא נצא להציג. אל תשכח לדבר לאט וברור, ולא לבלוע מילים."

(שניהם יוצאים לרחבה המרכזית לסצנה 6)

סצנה 5ב •

האולם הגלוי | סול, פארס | הקבוצה האדומה

סול: (ניגשת לפארס) "איזה קטע שהייתם פה כל הזמן. מה קורה? יש כל מה שצריך?"

פארס: " כן, כל כלי הנשק פה בארגז. רק עוד לא דיברתי עם האיש שם בחוץ שיחבר לכאן את המצלמה"

סול: "אני חושבת שאמא שלי מתחילה לחשוד במשהו"

פארס: (נדהם וכועס) "מה? סיפרת לה?"

סול: "מה פתאום. נראה לך? פשוט היא קלטה שתשתית הגליל זו החברה של אבא שלי. היא לא הבינה מה הוא עושה פה היום"

פארס: "לא סיפרת לה את סיפור הכיסוי? קבענו שאת אומרת לה שאנחנו פה כדי לעזור לחבר שלנו סמיר, לעשות רושם טוב על אבא של החברה שלו."

סול: "מה אני אעשה, נלחצתי. היא אשכרה חשבה שארגנתי את ההצגה כדי לעשות שלום בית... גם ישר התחלנו לריב, אתה יודע איך זה אני ואמא שלי"

פארס: "סול, את חייבת להירגע. אי אפשר לתת לכעס שלך עליה לדפוק לנו את המבצע"

סול: "ברור, ברור, אני יודעת. אז מתי אנחנו מתחילים?"

פארס: "אחרי הקטע של אמא שלך וסמיר על הצלבנים. לפני שמתחיל השיא של הטקס. עד אז תנשמי, תעשי מדיטציה, מה שאת צריכה, רק שלא יעלו עלינו."

סול: "אגב, תשמע - זה היה רעיון גאוני להכנס בתור שחקנים. לא היינו מצליחים בשום דרך אחרת להשתחל לטקס הזה."

פארס: "עכשיו רק אל תשתפני לי. נשאר רק לבצע"

סול: (מוציאה אקדח, ומחביאה אותו בתחתית ארגז האביזרים.) "פארס.. אנחנו הולכים לעשות דבר גדול. אנחנו נעצור אותם! "

פארס: "לגמרי נעצור אותם. בשביל אבא שלי, שיושב כבר 5 שנים על כסא גלגלים ולא מדבר. אנשים כאלה שלא אכפת להם מבני אדם, אסור לתת להם לעשות כזה פרוייקט. ואני מקווה שאת לא תתחילי לפחד לי באמצע".

סול: "לא, אני הולכת עד הסוף. כנראה אף פעם לא הכרתי את אבא שלי באמת. כשהייתי ילדה הוא היה האבא הכי טוב בעולם. וחשבתי שהוא גם איש טוב. איך טעיתי! כשמתבגרים מגלים את הפרצוף האמיתי של ההורים שלך. הוא לא יכול להיות בן אדם טוב אם עזב אותי ככה בקיבוץ. הוא יתפוצץ כשנעצור את הפרוייקט שלו"

פארס: "עכשיו יתחיל התיקון. בואי, it's show time"

(שניהם יוצאים לרחבה המרכזית לסצנה 6).

סצנה 5ג

האולם הנסתר | שיאון, מור, אמין | הקבוצה הירוקה

שיאון: "הנה המסמכים. נשאר רק להוסיף את האישור על התשלום של הקידוח."

מור: (מנסה לאמץ טון רגוע) "רגע, בוא נעבור פה עוד על הנקודות שביקשנו לתקן. צירפתם את המפה עם מקום ההתחברות?

אמין: "צירפנו. הוסיף לנו עוד 200 מטר, אבל לא נלך על זה לרבנות"

מור: "והאישור של הועדה? קיבלתם אותו חתום?"

אמין: "לא היה פשוט לקבל אותו, את יודעת – אסור למקם קו גז ליד באר."

מור: "אז איך זה נפתר בסוף? "

אמין: "אני חתמתי על בקשת סגירה של הבאר והם אישרו".

מור: "אז זהו, זה סגור?"

אמין: "הבטון והברזלים סגורים. הבעיה היא שבאר זה רגש. זה מסורת, זה לב הכפר. אף אחד לא יסכים שהיא תיסגר, גם אם תסביר לאנשים אלף פעם שהבאר ישנה, שהמשאבה כבר לא טובה"

מור: "אז מה, לא תסתבך כשיגלו?"

אמין: "כבר שנים רק אני מתעסק עם הבאר. האנשים בכפר לא יגלו שהבאר נסגרה. מה הם מבינים, סגור לא סגור. העיקר הם חושבים שפתוח, זה מספיק. כשכבר יגלו - ייפתח המפעל החדש ויהיה בסדר."

מור: "אז אתה בטוח שסגור?"

אמין: "מור, כשאני אומר שסגור, אז סגור. אני פותר את הבעיות שאני צריך לפתור."

מור: " יופי, אז הכל סגור."

שיאון: " רק מחכים לך עם האישור לתשלום על הזזת הקידוח "

מור: "כן. אז בקשר לזה, כמה כבר באמת ההתחייבות לתשלום הקטן הזה משמעותית? נראה לי שאנחנו עושים מזה יותר מדיי עניין"

(אמין קם לאט מהכסא שלו. שיאון מביט נדהם על מור)

אמין: " מור, ההתחייבות ל"תשלום הקטן הזה" היא 15 מיליון ש"ח, ואת הבטחת שזה עלייך. על מה את מדברת עכשיו?"

מור: " 15 מיליון מתוך כל הפרוייקט הזה זה לא כל כך הרבה"

אמין: (בצעקה) " 15 מיליון ואנחנו מפסידים את המכנסיים! (לשיאון) ידעתי שאי אפשר לסמוך עליה"

שיאון: "בואו נרגע. אמין, שב. מור – תסבירי מה קורה. אמרת שיש כבר אישור, ונשארה רק בירוקרטיה. מה קרה?"

מור: (בשקט) : "הם ביטלו את זה. עשו אתמול עוד פגישה, וביטלו"

שיאון: "נו, אז שתקומה תלך לשר ותסגור את זה"

מור: "מה פתאום!"

שיאון: "למה?"

מור: (מסתכלת על השעון) : "חייבים לצאת. הטקס צריך להתחיל. בואו החוצה. נמשיך לדבר בסוף הקטע"

אמין: (כועס): "מה טקס? איזה טקס? אין פרוייקט! איזה טקס עושים לביטול פרוייקט?"

מור: (בשקט, ובנחישות לשיאון): "שיאון, תרגיע את החבר שלך, תלבשו חיוך על הפרצוף ותצאו איתי החוצה. מבטיחה לפתור את זה בהמשך". (לא מחכה לשמוע תשובה, יוצאת לרחבה, לסצנה 6)

אמין: "אתה ידעת מזה?"

שיאון: "מה? ברור שלא ידעתי. אין לי מושג על מה היא מדברת."

אמין: "שיאון, זה עליך. אללה יודע כמה הסתכנתי פה. תעשה מה שצריך ותפתור לנו את הבעיה."

שיאון: "אמין, אתה צריך לסמוך על מור, היא יודעת לפתור בעיות."

אמין: "אני צריך לסמוך רק עליך! לא יודע מי זאת מור, לא יודע מי זאת הקודמת שלך, שבגללה הפסדנו את הפרוייקט של הרכבת, אני לא צוחק שיאון, רק עליך!"

שיאון: (מניח את היד על הכתף של אמין, אמין מנער את היד שלו) "אתה צודק. עליי. בוא, אמין. נצא לטקס ונחזור ואני אפתור את הבעיה."

אמין: (נושם עמוק). "אני בא. תן לי רגע לנשום" (שיאון יוצא לרחבה, אמין יוצא אחריו. מתחילה סצנה 6).

סצנה 6

רחבה מרכזית | כולם | כל הקהל

(בזמן שהקהל היה באולמות מסודרים כסאות ברחבה)

מור: (נעמדת על הבמה מתחת לשלט): "שלום שוב לכולם, בואו תתאספו בבקשה, גם האחרונים להתקרב. אנחנו מייד נתחיל את השידור."

(במסך לידה רואים את הצילום של הבמה והקהל. דפנה, סמיר, סול ופארס נעמדים ליד הבמה, ומתאמים תיאומים אחרונים ביניהם. סמיר ופארס לובשים את הבגדים של ההצגה על דאהר אל עמר. אמין ושיאון באים לבמה מהצד השני שלה, לא רואים את צוות השחקנים. הם עולים ונעמדים ליד מור.)

רועי: (לקהל) "תהיו מוכנים, שקט בקהל, השידור מתחיל בעוד 3..2..1.. אנחנו באויר"

מור: "שלום לכל תושבי הגליל ושלום לכל האורחים המכובדים שהגיעו הנה הערב. אנחנו משודרים בשידור ישיר לכל קהילת הגליל. אני מתכבדת לפתוח את אירוע השקת המפעל החדש של תקומה בגליל."

(מוקרן סרט תדמית על החברה, המפעל והפרוייקט)

❖ הסרט ❖

(לוגו של תקומה בגליל) כולנו מכירים את המפעל המשגשג שהקימה היזמית והפילנטרופית תקומה בשנת 2016. עשרות תושבים מהאזור זוכים לעבוד במפעל שלנו יום, יום. הערב, אנחנו גאים לספר על תחילתו של עידן חדש. בזכות הגעת הגז הטבעי לחופי הגליל המערבי, אנחנו מבצעים הנחת קו שיביא את הגז עד למפעל, ויאפשר לבנות שלב ב', גדול פי 2 מהמפעל הקיים. ההשקעה הגדולה תביא לתנופה עצומה בשגשוג של תושבי האזור ותהיה צעד קדימה בפיתוח ובשימור של הגליל. (תקומה: "אנחנו מפעל של קהילה וקהילה של מפעל") (לוגו של תקומה בגליל)

מור: "אני גאה להציג את העומדים לצידי, שותפינו לדרך, אמין ושיאון, מנהלי חברת "תשתית הגליל", שיקימו את התשתית להבאת הגז, בצורה סביבתית ובטוחה. עוד מעט יגיעו לכאן תקומה ושר התשתיות. ועכשיו, אנחנו שמחים להציג לכם קטעים מההסטוריה של המבצר המפואר שבו אנו מתארחים. על החלק האומנותי אחראית לא אחרת מאשר דפנה! דפנה, בואי הצטרפי אלינו לבמה."

(דפנה עולה לבמה. שיאון מופתע ממה שאמרה מור, לא ידע שדפנה מגיעה.)

שיאון: "דפנה? מה את עושה פה?"

דפנה: (בנזיפה) "שיאון, אני מציגה עכשיו"

(מור מופתעת ששיאון ודפנה מכירים. מור, שיאון ואמין יורדים מהבמה.)

דפנה: "שלום לכם, לכבוד הוא לנו להגיש לכם את המיצג האמנותי שלנו במעמד המכובד הזה. אני דפנה, מניחה שכולכם מכירים, ואיתי שלישיית צעירים מוכשרים. הקטע הראשון במיצג הוא על תקופת דאהר אל עמר, שליט הגליל המפואר מלפני 300 שנה. רוב המבנים המקסימים סביבינו (מצביעה על המבנים) הם שלו. הקטע שלפניכם מתרחש אחרי שגילה שאחיו קשר קשר להרוג אותו ולקחת את השלטון. אני מזמינה לבמה את סמיר ופארס, שני שחקנים צעירים ומוכשרים"

(סמיר ופארס עולים לבמה ומתמקמים)

אמין: (בתוך הקהל למור) "יאללה מור, בואי ניכנס לחדר נמשיך את הדיון"

מור: "אמין, בוא נחכה לסוף ההצגה"

אמין: "מה הצגה עכשיו, אין לי ראש להצגה. (שומע רעש על הבמה, מסתכל ורואה את סמיר) מה? מה הוא עושה שם? החלטתם כולכם לשגע אותי?" (עומד ומסתכל על הבמה)

שיאון: (מתקרב לדפנה שיורדת מהבמה) "מה את עושה פה? מה הקשר שלך לכל הסיפור היום?"

דפנה: "באמת יופי! בלי מה שלומך, בלי כמה טוב את נראית. אל תדאג, גם אני לא ידעתי שאתה פה. הופתעתי לפחות כמוך.." (דבריה נקטעים בתחילת ההצגה)

(ההצגה מתחילה)

❖ הצגה בתוך הצגה: דאהר אל עמאר ❖

משתתפים:

דאהר אל עמאר – מושל הגליל (משחק אותו סמיר)

עות'מאן - בנו של דאהר (משחק אותו פארס)

(דאהר נכנס ונעמד ליד הבאר. לוקח לידיו את החבל, מעלה את הדלי מתחתית הבאר, מוזג לכוס פח ושותה מהמים בנחת, בלגימות גדולות. עות'מאן נכנס)

דאהר: סלאם עליכום יא איבני.

עות'מאן: שלום לך אבא. זהו, עשיתי את מה ששלחת אותי לעשות.

דאהר: עצוב לי. הוא היה אחי הבכור, אהבתי אותו מאד.

עות'מאן: עכשיו אתה נזכר לאהוב אותו? אחרי ששלחת אותי לרצוח אותו?

דאהר: שליטים לא רוצחים עות'מאן, שליטים הורגים. שנים עבדנו ביחד והקמנו את כל הממלכה הזאת. מי היה מאמין שיבוא יום ויבגוד בי?

עות'מאן: לא שמעתי ממנו שהיה לו כל כך קשה. הוא תכנן לחסל אותך כבר בשבוע הבא.

דאהר: ואתה התכוונת להצטרף אליו, אה?

עות'מאן: אתה רואה שבסוף אני איתך, לא איתו. עכשיו תקיים את ההבטחה שלך.

דאהר: אני זוכר, עות'מאן. מה שהבטחתי אני אקיים.

עות'מאן: נחכה שייגמר האבל ואעבור לשפרעם.

דאהר: הבאת למשפחה שלו את הגופה?

עות'מאן: הבאתי. איזה בכי וצעקות.

דאהר: מה אמרת להם?

עות'מאן: אמרתי את האמת

דאהר: את האמת?

עות'מאן: כן, שהוא טבע.

דאהר: מה טבע? אמרנו שאתה חונק אותו, ואומר לו בפנים שזה העונש שלו על הבגידה.

עות'מאן: טוב, לא יכולתי בסוף להסתכל עליו כשאני הורג אותו. דחפתי אותו למים.

דאהר: למים? איפה?

(עות'מאן מצביע לתוך הבאר, דאהר פולט בתדהמה את הלגימה ששתה מהכוס ושופך את המים שנשארו)

דאהר: השתגעת? מה אתה, מג'נון? מי הורג בן אדם בתוך בארי?

עות'מאן: מה זה משנה? העיקר שהוא מת. זה גם לא שהשארתי אותו בפנים. משכתי אותו החוצה.

דאהר: עות'מאן, אתה הבטחת שתסתכל עליו לפני שאתה הורג אותו, ותגיד לו למה הוא מת. במקום זה זרקת אותו כמו פחדן. אתה ילד מפונק. אין לך את מה שצריך כדי להיות שליט. לא נותן לך את שפרעם (מסתובב והולך ליציאה מהבמה)

עות'מאן: מה? שקרן! זה לא מה שהבטחת לי! זה לא מה שהבטחת לי!! (לעצמו) חכה, חכה אבא. זאת התחלת הסוף שלך. תזכור מה שאמרתי.

סמיר ופארס משתחווים.

אמין: צועק בכעס לכיוון סמיר: "יא סמיר, שכח מהבת שלי. אלף פעמים אמרתי לה שעם שחקן היא לא תתחתן! משחק לי את שליט הגליל! שחקנית בשמלה אתה"

(אמין יוצא לסצנה 7א לאולם הצללים. סמיר יוצא בריצה אחריו. הדלת פתוחה, מתחילה סצנה 7א).

מור: (עולה לבמה עם הטלפון באוזן) "חברים, אנחנו מתנצלים נמסר לי עכשיו שתקומה והשר מתעכבים, אנחנו נצא להפסקה של 10 דקות ונחזור. ממש מתנצלת. (לרועי) שים מוזיקת רקע" (יורדת מהבמה וניגשת לדפנה ושיאון).

(דפנה עומדת ליד שיאון, מור מצטרפת אליהם מהבמה. מתחילים את סצנה 7ב)

(פארס וסול ניגשים לרועי, מתחילים את סצנה 7ג)

סצנה 7א

אולם הצללים | אמין, סמיר | הקבוצה האדומה

(אמין נכנס עצבני, סמיר מגיע בריצה אחריו)

אמין: "איפה הסיגריות שלי, חייב לעשן."

סמיר: "אבל למה אתה כועס? לא היתה הצגה יפה?"

אמין: "סמיר, זה שאתה משחק את דאהר אל עמר, לא עושה אותך דאהר אל עמר. מה שאני ראיתי מול העיניים זה ליצן שמנסה להיראות כמו מישהו אחר"

סמיר: "שחקן הוא לא ליצן. מדובר במקצוע הרבה יותר רציני. זו אומנות!"

אמין: "אתה יודע, סמיר, כשהייתי בגילך, גם אני חלמתי להיות שחקן"

סמיר: "מה? אתה? אז אתה צריך להבין כמה זה נהדר!"

אמין: "למזלי, אבא שלי תפס אותי. נתן לי שתי סטירות, ואיפס אותי. רק בזכותו החיים שלי היום טובים."

סמיר: "איך אפשר לוותר ככה על החלום.."

סצנה 7ב

רחבה מרכזית – ליד העץ | מור, שיאון, דפנה | הקבוצה הכחולה

מור: "רגע, אז לא הבנתי – אתם מכירים?"

שיאון: "מהעבר המאד רחוק"

דפנה: "כן, כששיאון היה צעיר ויפה. כל כך רחוק שהספקתי לשכוח"

מור: " מה? יצאתם? הייתם זוג?"

שיאון: "תכירי מור, זאת דפנה גרושתי, אשתי לשעבר"

מור: "ואוו. מדהים. לא ידעתי. איזו מקריות. (לדפנה) זו מקריות, נכון?"

דפנה: "את שואלת אם ידעתי ששיאון יהיה פה? לא, לא ידעתי. לו הייתי יודעת, אני מניחה שלא הייתי מגיעה."

מור: (מסתכלת על שניהם בחשש): "אבל.. הכל בסדר עכשיו? לא נשארתם בריב או משהו?"

דפנה: "הניתוק עושה לנו רק טוב. אבל מכיוון שאני מבינה שאתם שותפים עסקיים, אני חייבת לומר לך – פקחי שבע עיניים. נאמנות זה לא הצד החזק של שיאון".

סצנה 7ג

רחבה מרכזית כניסה לאולם הגלוי | פארס, רועי, סול | הקבוצה הירוקה

פארס: "(לסול) בואי תצטרפי אליי רגע (לרועי) אחי, אני צריך אותך באולם הגלוי. אנחנו צריכים לחבר לשידור את המצלמה והמסך ששם."

רועי: "מה? מה פתאום? דיברנו על מצלמות רק ברחבה"

סול: " נכון, אבל עשינו שינוי בקטע ההצגה האחרון של מלחמת העצמאות. התקנו כבר מצלמה באולם השמאלי, וצריך להתחבר לשידור משם, הסצנה תראה כאילו הלוחמים מתקשרים מתוך הבונקר"

רועי: "השינוי מתואם עם אמא שלך?" (מנסה למצוא את דפנה בקהל, רואה אותה עם שיאון ומור)

סול: "בטח, בטח. היא עסוקה עם התלבושות אז ביקשה שאני אטפל."

רועי: "(מצביע על שיאון) לא סובל את הטיפוס הזה."

סול: "עמוד בתור, אתה הגעת רק עכשיו" (מצטרפת לשיחה של ההורים שלה – סצנה 8ב)

פארס: "להירגע חברים, יש מספיק בלאגן לכולם"

רועי: "טוב, אחי, סבבה. בוא תראה לי מה צריך לחבר"

(רועי ופארס נכנסים לאולם הגלוי)

פארס: "אז מה, זאת אישתך שם שמתעסקת עם ההוא?"

רועי: " (מתעצבן ומופתע) מה? מאיפה אתה אומר את זה?"

פארס: "עזוב, אחי. לא מתעסק בזה. בבקשה תחבר את המצלמה פה. סבבה? אני צריך ללכת להתלבש להצגה" (יוצא לסצנה 8א.) (הקהל שנכנס אחריהם יוצא איתו, רועי מכוון אותם, מסמן שהם מפריעים לו לעבוד. יוצא לסצנה 9א).

סצנה 8א

אולם הצללים | אמין, סמיר, פארס | הקבוצה האדומה והקבוצה הירוקה

(פארס נכנס לחדר באמצע הדברים, מהאולם הגלוי. עומד בצד)

אמין: "סמיר, אני בחיים לא אסכים שתתחתן עם נורה. ואני אגיד לך למה. שחקנים הם רמאים. אף פעם נורה לא תוכל לדעת אם אתה משקר או לא. "

סמיר: "אני בחיים לא אשקר לנורה. אני אוהב אותה"

אמין: "עכשיו אתה אומר שלא תשקר, כשהכל טוב ורומנטי. אבל החיים נעשים קשים, ואז אם אתה לא רגיל לדבר רק אמת, אתה מתחיל לשקר"

(סמיר מתחיל ללבוש את התלבושת הצלבנית להצגה)

פארס: "שלום אמין, מה שלומך"

אמין: "או פארס, שכן שלי, גם אתה הצטרפת לבדיחה הזאת. לא ידעתי בכלל שאתם מכירים. "

סמיר: "כן, אנחנו חברים מהאוניברסיטה, גם היינו בחוג תיאטרון.."

(אמין מתעלם מסמיר, פונה לפארס)

אמין: "מה שלום אבא שלך?"

פארס: "לא טוב. יושב בכסא הגלגלים כל היום ושותק. באמת רציתי לדבר איתך. סבתא שלי אומרת שאני צריך לרחוץ אותו במים מהבאר של הכפר"

אמין: (נדרך): מה פתאום מהבאר של הכפר, קאהר בכלל נכה, לא חולה"

פארס: "היא אומרת שיש סגולה במים האלה. בראכה. שאם הוא ירחץ בהם כל יום הוא יבריא."

אמין: "שטויות של זקנות. בכל אופן, המשאבה של הבאר מקולקלת כבר חודש. הבאר לא עובדת"

פארס: "זה חשוב לאבא שלי, אמין. אם צריך – אנחנו נשלם על המשאבה"

אמין: (מתפתל) "לא, הבעיה היא לא ממש המשאבה. הבעיה היא יותר בחיבור החשמל למשאבה. אבל אולי בכלל אי אפשר לתקן. אני חייב ללכת לחתום על ההסכמים. (לסמיר) ואתה - שכח מנורה" (אמין יוצא לסצנה 9א)

סצנה 8ב

רחבה מרכזית | מור, שיאון, דפנה, סול | הקבוצה הכחולה

(סול מצטרפת אליהם מאחור)

שיאון: "נו באמת דפנה! ממש אין צורך לכבס את הכביסה הישנה הזו בחוץ"

סול: "מכבסים פה כביסה מלוכלכת? איזה יופי! אני בפנים"

שיאון: (בתדהמה) "סול! מה את עושה פה?"

מור: (לשיאון) "רגע, אז סול הבת שלך?"

סול: "ברור! (בציניות) את לא רואה כמה הוא שמח לראות אותי?"

שיאון: "כן, סול היא הבת של דפנה ושלי. לא ראיתי אותה הרבה זמן"

(שלושתן ביחד:)

מור: "אני לא מבינה, איך אף פעם לא הזכרת שיש לך בת?"

סול: "בלי שלום, בלי קריאות שמחה, ישר הצטדקויות"

דפנה: "באמת שיאון, אפילו בשבילך, ככה לא לשמוח שאתה רואה את סול"

שיאון: (בצעקה) די!! מה קורה פה? מאיפה נפלתן עליי שלושתכן ביחד?

מור: (נעלבת) " אני אשאיר אתכם לבד, ברור שיש פה איחוד משפחתי מרגש" (יוצאת לסצנה 9א)

סצנה 9א

האולם הגלוי | אמין, מור, רועי | הקבוצה הכחולה

(אמין ומור נפגשים, שניהם נסערים מההתרחשויות האחרונות. רועי מתקרב ושומע את השיחה בלי שהם רואים אותו.)

אמין: "מור, אני בלחץ. אני לא מבין איך את מתכוונת לפתור את הבעיה של הכסף"

מור: "אתה לא צריך לדאוג, אמין. אתה צריך לסמוך עליי, כמו ששיאון סומך. אני מוצאת פתרונות לבעיות, אמצא פתרון גם לזה. "

אמין: "אני לא מבין למה את לא מתקשרת לאמא שלך. תקומה בטוח היתה פותרת את זה".

מור: "כל כך נמאס לי מהתקומה בטוח הזה. גם אמא שלי היתה פעם בגילי, ולו היא לא היתה לומדת לפתור בעיות בעצמה, היא לא היתה מגיעה למה שהיא היום. אמין, הפרוייקט הזה הוא המבחן שלי. אני אפתור את הבעיות שלי בעצמי.

אמין: "את הבעיות שלך אין לי בעיה שתפתרי בעצמך. הבעיה היא שזו בעיה שלי, לא רק שלך."

סצנה 9ב

רחבה מרכזית | שיאון, דפנה, סול | הקבוצה האדומה

שיאון: "(לגב המתרחק של מור) נו, מור, מצטער, לא התכוונתי לצעוק. (לסול) ילדה שלי, ברור שאני שמח לראות אותך. מאד מאד שמח וממש מופתע"

דפנה: "(מחבקת בידה את סול) סולי באה להציג איתי היום"

סול: "(מסלקת את היד). די עם הסולי! כן, אמא ואני מציגות פה היום ביחד."

שיאון: "לא ידעתי שהלכת ללמוד משחק. (לדפנה) אז אני מבין שניצחת עם החינוך שלך"

סול: "מה זה ניצחת? מה אני פה, פרס של מישהו? לידיעתך, אני לומדת ניהול משאבי טבע. "

שיאון: "למה הורס? סביבה זה מקצוע נהדר. איך גדלת סול, כמה זמן לא ראיתי אותך? יותר משנה"

דפנה: (נעלבת) "מה? נפגשתם לפני שנה?"

סול: "כן, לכמה דקות. לסבתא היתה יום הולדת 80, הגעתי למסיבה"

דפנה: "באמת, מה שלום מרים המקסימה? היא הדבר היחידי שהפסדתי מהגירושים האלה"

שיאון: " היא סוחבת. דור גיבורים כזה."

דפנה: " המיצג שלנו על מלחמת העצמאות הוא עליה ועל אמא שלה. אני וסול משחקות קטע מהתקופה שסבתא שלך נלחמה כאן עם אנשי הקיבוץ"

שיאון: (מתרגש): "באמת? זה ממש מרגש!

(שלושתם ממשיכים לסצנה 10ב)

סצנה 9ג

אולם הצללים | סמיר, פארס | הקבוצה הירוקה

סמיר: "מה עיצבנת אותו עם הבאר הזאת עכשיו? לא יכול לחכות? גם ככה הוא אמר שהיא מקולקלת"

פארס: "תגיד סמיר, לא מלמדים אותך בבית הספר למשחק לזהות מישהו שמשחק ממש גרוע?"

סמיר: "מה יש לו לשחק? מה אכפת לו שתיקח מים מהבאר?"

(סמיר נותן לפארס את התלבושת של הצלבנים. פארס מתלבש)

פארס: "או, עכשיו אתה שואל את השאלה הנכונה. איזה איש שקרן הוא, בחיי. ועוד נותן לך נאום על כמה חשוב לדבר אמת"

סמיר: (נבהל): "מה קרה לך פארס? זה הסבא של הילדים שיהיו לי. מה אתה אומר?"

פארס: "הסבא העתידי שלך סגר את הבאר של הכפר, בלי להגיד לאף אחד, כדי שיוכל להעביר את קו הגז שלו למפעל."

סמיר: "מה? מאיפה אתה יודע?"

פארס: "חקרתי את זה. יש לי הוכחות."

סמיר: (חושב) "אז בעצם לא הגעת הנה בשבילי? מה אתה מתכנן? אתה הולך להרוס לו?"

פארס: "תרגע סמיר, לא הולך להרוס כלום. תתרכז בהצגה שלך – זהו, הגיע הזמן לחלק השני. אנחנו יוצאים?" (יוצא לאולם הגלוי לסצנה 10א)

סמיר: "אני מרגיש שמשהו קורה ואני לא יודע. גם המורה דפנה אמרה לי שמשהו קורה ולא האמנתי לה. שונא סודות"

(נשאר באולם הצללים לסצנה 10ג)

סצנה 10א

האולם הגלוי | אמין, מור, רועי, פארס | הקבוצה הכחולה

(פארס נכנס מאולם הצללים, רואה את רועי שמקשיב לשיחה של אמין ומור, ונעמד לידו)

מור: "אמין, אתה ידעת ששיאון הגרוש של דפנה?"

אמין: "ידעתי שהוא גרוש. נעשינו שותפים אחרי שהתגרש. מה, השחקנית היא הגרושה שלו?"

מור: "כן. והבת שלה היא הבת שלו"

אמין: "וואלה, הוא תמיד מדבר על זה שהניתוק מהבת שלו זה הדבר הכי קשה שקרה לו בחיים. "

מור: "רק לי הוא לא מספר"

אמין: "אולי פחד שתיבהלי. הוא מאד משתדל שיצליח ביניכם. למרות שאני לא תומך בדבר הזה. יש לך בעל"

מור: "זה רק פרוצדורה. אנחנו מתגרשים. כמה ניירות וזה סגור"

אמין: "נשמע לי מוכר. גם על הבעייה של הקידוח אמרת שזה סגור"

מור: "טוב, טוב, שמעתי מספיק. צריך להמשיך עם הטקס, בוא ניקח את שיאון לבמה, ותפסיק לדאוג"

(אמין ומור עוברים להקשיב לשיאון וסול מהצד באמצע סצנה 11ב)

סצנה 10ב

רחבה מרכזית | שיאון, דפנה, סול | הקבוצה האדומה

שיאון: (בנוסטלגיה) אתן זוכרות שהיינו ממש פה שלושתנו? סול היתה אולי בת 6, היה יום קיץ מקסים ובאנו לטיול מחיפה. (לסול) פתאום את נעלמת לנו. חיפשנו בכל מקום, ולא מצאנו אותך, איך נלחצתי "

דפנה: " (מחייכת בנוסטלגיה) בסוף הרמנו את הראש וכמעט התעלפנו מפחד. את היית שם למעלה על המבצר (מצביעה) ראית שפני סלע וניסית לתפוס אותם"

סול: "תגידו, אז אם היה כל כך נחמד, איך זה שזרקתם הכל פתאום? איך זה שזרקתם אותי?"

דפנה: (מסתכלת בשעון) "אוי, הקטע על הצלבנים צריך להתחיל, ואני בכלל לא לבושה, אני חייבת ללכת. סול, אני לא זרקתי אותך. אני מצטערת יקירתי אם את מרגישה אחרת" (יוצאת לסצנה 11א לאולם הצללים).

סצנה 10ג

אולם הצללים | סמיר | הקבוצה הירוקה

(סמיר מדבר לקהל שאיתו, הולך הלוך וחזור באולם)

סמיר: "הבעיה שלי שאני תמיד מאמין לכולם וכל פעם אני מגלה שלכולם יש אינטרסים. וסודות. אני חייב להתחיל להילחם על מה שחשוב לי. אבא של נורה אומר שאני שקרן? הוא שקרן! אני אלך ואגיד לו את זה. וגם ההצגה שלי שעולה עכשיו. היא נוראה! סטפני אמא מזעזעת! אני חייב להגיד את זה לדפנה." (דפנה נכנסת)

סצנה 11א

אולם הצללים | דפנה, סמיר | הקבוצה הירוקה

(דפנה נכנסת לאולם, רואה שם את סמיר)

דפנה: "סמיר, יופי שאתה לבוש. אנחנו צריכים לצאת עוד 3 דקות. (מוציאה תלבושות מהארגז, מתלבשת). מה איתך? למה אתה עומד ככה?"

סמיר: "המורה דפנה, אני כבר לא מבין כלום. קודם אני מגלה שלחבר שלי יש תכניות שאני לא יודע מהם. עכשיו אני מגלה שאבא של החברה שלי פושע"

דפנה: "מה? על מה אתה מדבר?" (נותנת לו את החרב)

סמיר: "החברה שלו ושל הגרוש שלך עושה מעשים פליליים כדי להקים את הפרוייקט שלהם" (מסדר את הלבוש שלו)

דפנה: "סמיר, יש לי הרבה דברים לא טובים להגיד על הגרוש שלי, אבל חוץ מבעיות נאמנות, הוא איש ישר."

סמיר: "הוא שיקר אותך כבר פעם, נכון? אז אולי הוא בכלל לא מה שאת חושבת".

דפנה: "טוב, סמיר, עזוב את זה עכשיו, תתרכז בלהיות הכי טוב שאתה יכול במיצג"

סמיר: "ממילא אין סיכוי שהקהל יאמין להצגה הזאת. איזו אמא תעשה דבר כזה לבן שלה?"

דפנה: "להורים לפעמים יש שיקולים שהילדים שלהם לא מבינים"

סמיר: " לפעמים צריך פשוט רק לאהוב"

דפנה: "אתה מדבר על ההצגה, או על משהו אחר?"

סמיר: "סתם, פשוט סול אומרת שנטשתם אותה"

דפנה: "אוח.. שוב הסיפור הזה. אותי ההורים השאירו בבית ילדים בגיל אפס. סול גדלה איתי ועם אבא שלה בצמר גפן. "

סמיר: "ועדיין היא אומרת שהרסתם לה את החיים"

דפנה: "כמה כבר אפשר עם ההתבכיינות הזו? איזה חיים הרסתי לה? החיים שלה עוד לא התחילו, שתיקח את עצמה בידיים, ותפסיק להאשים את כל העולם"

סמיר: "את מפחידה. אני מרגיש קצת כמו האמפרי עכשיו, ואת נראית לי די סטפאני הצלבנית"

דפנה: "יופי, אין כמו להכנס לדמות עוד לפני שהתחלנו. בוא נצא סמיר"

(יוצאים לרחבה המרכזית לסצנה 12.)

סצנה 11ב •

רחבה מרכזית | שיאון, סול | הקבוצה האדומה

סול: "קלאסי אמא. אין דבר יותר חשוב מהתיאטרון, אין לי ציפיות ממנה. אבל אתה! מה התירוץ שלך, למה לא לקחת אותי איתך? "

שיאון: (מנסה לחבק את סול והיא דוחה אותו) "מה זה משנה, סול? כל כך הרבה זמן עבר.."

סול: "לי זה משנה! הייתי ילדה כל כך נוראה שלא רצית אותי?"

שיאון: "מה? מה פתאום! את היית הילדה הכי מקסימה בעולם"

סול: "אז איזה תירוץ יש לך?"

שיאון: "אולי הגיע באמת הזמן לספר. (לוקח נשימה עמוקה) אמא שלך הכריחה אותי לוותר על המשמורת"

סול: "מה זאת אומרת הכריחה?"

שיאון: "היא איימה עליי, שאם לא אוותר, היא תלך לבעלה של האשה שהייתי איתה ותספר לו. לא יכולתי לקחת על מצפוני הרס של עוד משפחה"

סול: "אז זאת היתה הבחירה שלך? לעזוב אותי הסתדר לך עם המצפון?"

שיאון: "לא היתה לי ברירה. את חייבת להבין. ואחר כך ניסיתי ליצור קשר בלי סוף, אבל את לא הסכמת"

סול: "ברור שלא הסכמתי, אחרי שזרקת אותי כמו כלבה. (שותקת רגע) אבל אתה יודע מה? אני שמחה שלא הלכתי איתך. אולי הייתי הופכת להיות כמוך. "תשתית הגליל" אלכ, היה צריך לקרוא לך מחריב הגליל"

שיאון: "על מה את מדברת? הפרוייקטים שלי עושים רק טוב! את צריכה להיות גאה בי!"

(מור מצטרפת אליהם, מסצנה 10א, שומעת את המשפט האחרון.)

מור: "שיאון, הגיע החלק שלך, בדיוק להסביר למה היא צריכה להיות גאה בך. (לסול) ועכשיו גם השיר שלך. אז בואו נעלה לבמה. (לוקחת אותו בידו, בשקט אליו) עוד לא סלחתי לך על קודם." (יוצאים למרגלות הבמה לסצנה 12)

סצנה 11ג ●

האולם הגלוי | פארס, רועי | הקבוצה הכחולה

(פארס מתקרב לרועי, שמסתכל על מור ואמין שהולכים לבמה)

פארס: (מניח את ידו על כתפו של רועי) "מצטער. זה בטח נורא לשמוע את זה"

רועי: "היא לא אוהבת אותי. היא אוהבת אותו"

פארס: "נראה לך שהיא אוהבת אותו? מה פתאום. סתם רומן. הוא בכלל לא נראה לי הטיפוס שלה. אתם הרבה יותר מתאימים"

רועי: "אתה באמת חושב ככה?"

פארס: "תאמין לי, קצת תעקוב אחריו, בטוח תגלה שהוא רמאי גדול. המפעל של תקומה, תשתית הגליל – כולם רמאים. ולך יש הזדמנות לעזור לעצמך ולנו. אם תרצה שמור תעריך אותך יותר, בוא עזור לנו לפוצץ את הטקס"

רועי: "מה לפוצץ? מה אתם הולכים לעשות?"

פארס: "אנחנו הולכים להפיל את שיאון הנחש הזה, שהופך אותך לסמרטוט"

רועי: (בכעס) "לסמרטוט? אני סמרטוט?"

פארס: "תירגע, אני רוצה לעזור לך. אני איתך בכל מה שצריך. רק תפיל את החשמל אחרי ההופעה הקרובה, ככה תצא גבר מול אישתך. אני סומך עליך!" (הולך לבמה לסצנה 12)

(רועי לוקח את מצלמת הוידאו, רואה שמור עלתה לבמה, יוצא לעמדה שלו לסצנה 12)

סצנה 12 ●●●

רחבה מרכזית | כולם | כל הקהל

(כולם מגיעים לבמה ומתארגנים, מור, דפנה וסול עולים לבמה, סמיר ופארס עומדים לידה מצד אחד, שיאון ואמין עומדים לידה מצד אחר. רועי בעמדה שלו.)

מור: "אנחנו ממשיכים בטקס, באו תתאספו. הפרוייקט הזה נועד למען הטבע, ואיזה שיר יותר מתאים, מהשיר הבא"

דפנה: "סול המקסימה תשיר לנו את ולס להגנת הצומח"

(דפנה מובילה את סול למרכז הבמה, והיא מתחילה לשיר. דפנה יורדת מהבמה ונעמדת ליד סמיר ופארס.)

❖ שיר בתוך הצגה: ואלס להגנת הצומח ❖

(שיאון מביט בסול בגאווה, ואז לוקח את מור בידה, ומדבר איתה על רקע השירה למרגלות הבמה)

שיאון: "מור, תסבירי לי מה את מתכננת לעשות עם הקידוח"

מור: "אני עוד לא יודעת, אבל אני אחשוב על פתרון. אתה סומך עליי, נכון?

שיאון: "את חייבת לערב את תקומה"

מור: "אוף, שיאון, מה אני מסבירה כל הזמן? אני חייבת לגרום לפרוייקט הזה להצליח לבדי. לא הולכת לערב את אמא שלי. בבקשה תסמוך עליי שאצליח! בוא לבמה"

שיאון: (מצביע על אמין שמסתכל עליהם), אני רגע הולך לסגור משהו, הנה אמין עולה איתך לבמה"

(מור לא מבינה, מסתכלת עליו, אבל אמין כבר מסמן לה לעלות איתו לבמה. הם עולים לסצנה 13א. שיאון הולך לסצנה 13ב.)

סצנה 13א ●●●

רחבה מרכזית | דפנה, סמיר, פארס, סול, מור, אמין | כל הקהל

(דפנה, סמיר ופארס עומדים לצד הבמה בתלבושות הצלבנים. מור ואמין עולים לבמה. סול עומדת להתחיל את הבית האחרון, אך מור קוטעת אותה, ומובילה אותה לצד הבמה)

מור: "תודה רבה על השירה המקסימה. אני שמחה להציג לכם את שותפי לפרוייקט אמין מחברת תשתית הגליל. אמין, ספר לנו על היתרונות של קו הגז החדש."

אמין: "מציאת הגז הטבעי בים התיכון פתחה עידן חדש בחיינו. יותר לא נשתמש בדלקים מזהמים, אנחנו בונים את התשתית הבטוחה ביותר, ודואגים שלא תהיה פגיעה בנוף ובטבע."

פארס: (מאחורי הפרגוד, צועק לבמה) "שמעתי שקו הגז הזה מסוכן למי התהום"

אמין: (מביט מופתע לעבר הקול) "כן, תודה לך על השאלה. הקוים האלה חזקים ולא נוזלים, ורק למקרה הממש בלתי אפשרי שיקרה משהו – יש קידוח מים אחד ליד הקו, ואנחנו מזיזים אותו."

סול: (צועקת לבמה) "ואין עוד בארות ליד הקו?"

(אמין מביט בה נדהם, מור קוטעת את הדיון)

מור: (נדהמת מהמתקפה, פונה לדפנה) "דפנה, תשתלטי על השחקנים שלך"

(דפנה שמה את אצבעה על שפתיה לסמן לסול לשתוק, פארס קורץ לסול ומסמן על השעון שעוד מעט)

מור: (מדברת לקהל) "טוב, תודה רבה לאמין, ועכשיו לקטע האומנותי השני, אחריו נמשיך לטקס החתימה החגיגי."

סצנה 13ב

הבמה בצד האחורי של הרחבה המרכזית | שיאון, רועי | מי ששם לב בקהל

(שיאון הולך הצידה לדבר בטלפון. רועי מתגנב אחריו, ומצלם במצלמת הוידאו.)

שיאון: "שלום תקומה, מדבר שיאון, המנהל של תשתית הגליל"

(כששיאון מתרחק לבמה האחורית לא שומעים את השיחה, רק רואים אותו מנהל את שיחת הטלפון. בסוף השיחה שיאון חוזר לבמה שפוף ומדוכא. רועי מסתתר ממנו, וחוזר גם הוא לבמה אחריו, לסצנה 14)

סצנה 14 ●●●

רחבה מרכזית | כולם | כל הקהל

(סול, דפנה ופארס עולים לבמה, סמיר מחכה בצד הבמה)

סול: "אנחנו חוזרים עוד 500 שנה אחורה בזמן. דמיינו שאנחנו עומדים על גבעה ריקה, כל המבצר הענק שמסביבנו עוד לא קיים. סטפני ממילי היא אצילה צלבנית. יש לה גם הרבה אדמות בגליל, ואחת מהן היא הגבעה הזאת. אנחנו פוגשים אותה פה, עם בנה האמפרי, שחזר מהשבי אצל סלאח א-דין."

❖ הצגה בתוך הצגה: סטפאני ממילי ❖

משתתפים:

סטפאני ממילי – אצילה צלבנית (משחקת אותה דפנה) – אישה חזקה ואסרטיבית

שומר צלבני – (משחק אותו פארס)

האמפרי – בנה של סטפאני (משחק אותו סמיר) – עדין, ביישן, מגמגם

(סטפאני מביטה לאופק. השומר נכנס ומעביר לה מכתב.)

שומר: הבאתי לך מכתב ממפקד המבצר שלך בקאראק.

סטפאני: טוב מאד. חיכיתי לו. (קוראת, הולכת ומתרגזת) מסרב להיכנע? מי הוא חושב שהוא? חוצפן!

שומר: וגם, המשלחת הביאה את האמפרי הבן שלך מיד כששוחרר הנה, כמו שביקשת. להכניס אותו?

סטפאני: (מחזיקה את המכתב, קוראת אותו שוב וחושבת) תכניס אותו, ותישאר בבקשה לשמור בדלת

שומר: שאף אחד לא ייכנס?

סטפאני: שאף אחד לא יצא.

שומר: לא הבנתי, זה רק את והבן שלך..

סטפאני: מדהים! (צועקת) כל אחד חושב פה שהוא צריך להבין, ולא מבין שהוא רק צריך למלא פקודות! תכניס אותו ועמוד בדלת!

(השומר יוצא, מכניס את האמפרי, ונשאר לעמוד. האמפרי נכנס. סטפאני ממהרת אליו ומושיטה לו את ידיה.)

סטפאני: האמפרי היקר שלי, כל כך טוב לראות אותך! מאד דאגתי לך

האמפרי: (מנשק את ידיה) שלום אמא, התגעגעתי מאד

סטפאני: אתה נראה בסדר

האמפרי: אני בסדר. התיחסו אליי יפה

סטפאני: טוב, סלאח א-דין הבין מייד כנראה שאתה הבן שלי ולא של אביך החורג המשוגע

האמפרי: זה היה נורא אמא. סלאח א-דין בעצמו כרת לו את הראש, והכריח את כולם להסתכל.

סטפאני: נורא ממש. איזו חוסר תרבותיות. אבל אתה חייב להודות שאביך החורג הזמין את זה

האמפרי: אמא! איך את אומרת את זה? הוא נלחם בגבורה!

סטפאני: הו, מעולם לא האשמתי אותו שהוא לא היה גיבור. הוא פשוט היה גיבור מופרע. הטריף את כל המוסלמים בשוד השיירות, ובאיומים שלו לכבוש את מכה. עשה נזק מאד גדול לעסקים שלי עם סלאח א-דין.

האמפרי: אני ניסיתי להלחם. אבל תפסו אותי בשבי די מהר. תודה ששיחררת אותי, אמא.

סטפאני: גם אני שמחה, יקירי.

האמפרי: הגעתי ישר אלייך. התפלאתי שאת פה. מה אנחנו עושים על הגבעה הזו?

סטפאני: הגבעה הזו שייכת לי. עם כל האדמות שמסביב. הבעיה היא שאין פה מים. רק גבעת טרשים, אי אפשר לעשות פה חקלאות. ואני רוצה לעשות ממנה כסף. חשבתי למכור אותה למסדר הצלבני שכאן. הם רק מחפשים גבעות שולטות לבנות מבצרים, לא מעניין אותם חקלאות.

האמפרי: ומכאן נחזור הביתה לקאראק?

סטפאני: שב האמפרי, אני צריכה לדבר איתך

האמפרי: (מתיישבים) מה קרה? ספרי לי

סטפאני: נכון שאמרו לך ששיחררתי אותך?

האמפרי: נכון

סטפאני: עשיתי עסקה עם סלאח א-דין. הוא שחרר אותך בתמורה לזה שהמבצר שלי בקאראק ייכנע לו.

האמפרי: איזה מחיר שילמת בשבילי. אני ממש מודה לך. אל תדאגי, אנחנו נכבוש אותו בחזרה

סטפאני: יש בעיה. סלאח א-דין קיים את חלקו בעסקה ושיחרר אותך, אבל מפקד המבצר החוצפן שלי מסרב להכנע

האמפרי: הו! אז מה קורה עכשיו?

סטפאני: בעייה קשה. אתה מבין האמפרי, כל מה שיש לי בעסקים זה השם הטוב שלי. אני לא יכולה שלא לקיים את חלקי בעסקה

האמפרי: אז מה תעשי אמא?

סטפאני: אתה יודע מה אני צריכה לעשות, האמפרי

האמפרי (פחד בקולו) מה? אני לא מבין

סטפאני: אתה מבין האמפרי יקירי. אתה צריך לחזור חזרה לשבי.

האמפרי (מזועזע) מה? בחזרה לשבי אצל פרא האדם הזה? את לא באמת מתכוונת לזה

סטפאני: אין ברירה האמפרי בן שלי. חשבתי על זה הרבה לפני שבאת. פשוט אין דרך אחרת

האמפרי: ברור שיש! תשלמי לו כסף במקום. תני לו אדמות. תשלחי מישהו אחר

סטפאני: האמפרי! עיסקה זו עיסקה. אל תפחד, הוא לא יהרוג אותך. אני מכירה אותו. הוא איש של כבוד

(האמפרי קם ומנסה לברוח, השומר בדלת תופס אותו)

סטפאני: החיילים שלי כבר קיבלו את ההוראות. לא תוכל לברוח. די האמפרי. אתה תצטרך לסמוך עליי. אני רק רוצה את טובתך.

האמפרי: (בהכנעה) אין לי מה לומר. אני אלך. מסרי שלום לאשתי האהובה (יוצא עם השומר שאוחז בו)

סטפאני: (מהורהרת) יש פה נוף יפה. אין פה מים, אבל לפחות יראו נוף מהמבצר שיקימו. לא יהיה להם הרבה זמן להנות ממנו. המוסלמים בדרך.

(סמיר ופארס חוזרים לבמה, דפנה סמיר ופארס משתחווים.)

סצנה 15

רחבה מרכזית | כולם | כל הקהל

מור: (עולה לבמה) "תודה לשחקנים הנהדרים שלנו, ועכשיו לטקס החתימה"

(רועי מפיל את החשמל)

מור: (בלחץ) "מה קורה? רועי? מה קורה?"

רועי: "לא יודע מה קורה פה, אבל ייקח לי לפחות עשר דקות לסדר את זה"

מור: "קהל נכבד, ממש, ממש מתנצלת. בלת"מ.. מיד יסודר. עשר דקות ונתכנס שוב." (לרועי) "רועי, אני מתה. תסדר את זה!! ותשים בינתיים מוזיקת רקע לפחות" (לשיאון ואמין) "בואו נרד לסגור מה שנשאר."

אמין: "אין שם מספיק אור למטה, בואו נלך לשבת מאחור" (יוצא לסצנה 16ב)

מור: "רגע אחד אמין, אנחנו כבר באים" (מור ושיאון יוצאים לסצנה 16א דפנה עוקבת אחריהם)

סצנה 16א •

רחבה אחורית מימין | מור, שיאון, דפנה | הקבוצה הכחולה

(מור ושיאון מתעכבים בכניסה לרחבה האחורית. דפנה הולכת אחריהם ושומעת את השיחה שלהם.)

מור: "לאן נעלמת קודם"

שיאון: "התקשרו מהמלון. יש להם איזו בעיה, וביטלו את ההזמנה שלנו לערב"

מור: "אוי, מבאס. טוב לא נורא, ממי. נלך אליך. העיקר שנבלה יחד. תדע לך שאני ממש מעריכה את זה שאתה סומך עליי."

שיאון: "ברור, לגמרי"

מור: (מקבלת שיחת טלפון) "רגע, אני חייבת לענות" (זזה הצידה כדי לדבר)

דפנה: (מתקרבת לשיאון) "איך שדברים לא משתנים. עוד לא הספקתי להבין שאתם מנהלים רומן, וכבר אני קוראת אותך שאתה זורק אותה."

שיאון: "דפנה, מאיפה באת? זה לא ככה. אני באמת אוהב אותה. אני פשוט.. חייב לעזוב. זה לטובתה"

דפנה: "מדהים. היית חייב לעזוב את הבת שלך מטוב לב, אתה חייב לעזוב את המאהבת החדשה שלך מטוב לב. כולך טוב לב אחד גדול"

שיאון: "דפנה! זו את הכרחת אותי לעזוב את סול!"

דפנה: "לא שיאון. אני רק אמרתי שאם תיקח אותה, אספר לבעלה של המאהבת שלך מה עושה אשתו. את הויתור על הבת שלך אתה בחרת"

שיאון: "לא יכולתי להרוס גם את המשפחה שלה.. מספיק שלי נהרסה"

דפנה: "אז בחרת! לפחות קח אחריות על הבחירות שלך."

מור: (מתקרבת עם הטלפון בהתרגשות): "בר לב, אני לא אשכח לך את זה. ממש ממש תודה (סוגרת את השיחה. אומרת לשיאון בשמחה) נפתרה הבעיה. הם ישלמו על ההזזה של הקידוח. אני פשוט מושלמת (רואה את דפנה, מתעלמת, לוקחת את שיאון ביד) בוא נצא לחתום את העסקה הזו. איזה חיים מושלמים!"

(מור ושיאון מצטרפים לאמין בסצנה 17א, דפנה עולה להתלבש להצגה, לא שמה לב לדרמה שקורית למעלה, נכנסת לרחבה לסצנה 17ב)

סצנה 16ב

רחבה אחורית משמאל | אמין וסמיר | הקבוצה האדומה

(סמיר רודף אחרי אמין לרחבה האחורית, מתחיל לדבר איתו כבר בדרך לשם)

סמיר: "אמין! פארס אמר לי שאתה משקר לאנשים בכפר שלך. שסגרת את הבאר בשביל הפרוייקט שלך"

אמין: "פארס לא יודע על מה הוא מדבר"

סמיר: "אז אתה שיקרת, או לא?"

אמין: "יש דברים שאם אנשים ידעו, זה סתם יפגע בהם. לי אכפת מהאנשים בכפר, אני לא רוצה שיצטערו"

סמיר: "אבל שיקרת! אמרת לי שהדבר הכי חשוב הוא לא לשקר"

אמין: "אתה צודק סמיר. יש דבר יותר חשוב מלא לשקר. לעשות את המעשה שאתה מאמין בו. להיות בן אדם עם אומץ לעשות מה שנכון"

סמיר: "ואתה חושב שלי אין אומץ?"

אמין: "יש לך? אני לא יודע סמיר. עזוב עכשיו, לי יש דאגות אחרות, לך יש הצגה – לך, נדבר אחר כך"

(סמיר יוצא לרחבה המרכזית – נכנס בסוף סצנה 16ג עם הקהל אחרי פארס וסול)

סצנה 16ג

מהרחבה המרכזית לאולם הגלוי | סול, פארס | הקבוצה הירוקה

(סול ופארס מסתכלים שמור, שיאון ואמין יצאו מהרחבה, אוספים סביבם קבוצת קהל, ומדברים לאנשים בקהל)

סול: "תקשיבו, אנחנו חייבים לעצור את הפרוייקט הזה. לא מספרים לכם את האמת. הגז הזה ממש מסוכן לסביבה. אם הוא דולף – הוא הורס את כל מי התהום באזור. אין שום סיבה להעביר את הקו דווקא באזור שלנו. אנחנו רוצים לשמור את האזור טבעי ובטוח"

פארס: "אנחנו כבר יודעים שהם לא אומרים את האמת. אמרו לכם שמזיזים רק קידוח אחד, אבל אנחנו גילינו שהמנהל של החברה הלך מאחורי הגב של האנשים בכפר שלו, וסגר את הבאר שבכפר כדי שלא תפריע להנחה של הקו. זו לא באר שלו, זו באר של הכפר והוא מרמה את כולם."

סול: "אנחנו חייבים לעצור את הפרוייקט הזה. הוא פשוט נזק. אם נפוצץ להם עכשיו את הטקס, זה יעשה הרבה רעש וימשוך תשומת לב, ואולי נצליח לעצור אותו"

פארס: "אנחנו הולכים עד הסוף. מי שהשתכנע מאיתנו – בואו איתנו לאולם – הכנו שם כבר מצלמות שנוכל לצלם משם. אנחנו יודעים לנעול את האולם מבפנים, ואנחנו נתבצר שם. הם לא יוכלו להוציא אותנו, ולא יוכלו להפסיק את השידור – נסכים לצאת רק כשיכנעו ויודיעו שהם מפסיקים את הפרוייקט".

(אוספים את הקהל שרוצה לבוא, נכנסים לאולם הצללים. סמיר מגיע מסצנה ומנסה להכנס עם הקהל לאולם הצללים)

סמיר: (לפארס) "פארס, אתם חייבים לעצור את זה. מה קרה לך, זה פלילי מה שאתם עושים פה. זה בלאגן ענק. מישהו ייפגע. מה קרה לכם"

(פארס מוציא את סמיר מהאולם לרחבה. סמיר יוצא לסצנה 17ב.)

סצנה 17א ●●

רחבה אחורית | שיאון, מור, אמין | הקבוצה הכחולה והקבוצה האדומה מצטרפת

שיאון: (עושה את עצמו מופתע) "מה? אבל איך זה נפתר?"

מור: "האמת, לא יודעת. שינו את דעתם."

שיאון: "כל הכבוד לך. אין עלייך"

(מור ושיאון מתיישבים עם אמין בשולחן.)

שיאון: "אמין, מור פתרה את הבעיה. אמרתי לך שהיא תפתור את הבעיה."

אמין: (מאושר) "מדהים! איזה יופי!"

מור: "אז עכשיו הכל סגור. אמין, פעם אחרונה - הבאר שלך סגורה סופית, נכון?"

אמין: "סגור, בטון"

מור: "טוב, בואו נרים כוס לחיים!"

שיאון: (פותח את הבקבוק ומוזג) "בשעה טובה. שיהיה לנו בהצלחה"

מור: "לחיי תפקיד הסמנכלית של החברה! אין מצב שלא אקבל אותו עכשיו! אחרי שנים שהשקעתי, ולא קיבלתי מספיק הערכה, מזה כבר אי אפשר יהיה להתעלם. אני הולכת לעשות שינויים בכל החברה, אמא שלי שמרנית מדיי היום. צריך לרוץ קדימה. לא צריך כל הזמן לראות שכולם מרוצים"

אמין: "לחיי הבית החדש שאבנה לאישתי. עם מטבח בגודל מגרש כדורגל! סוף סוף אחרי שנים שלא יכולתי לתת לה מה שהיא רוצה, היא תהיה מלכה! ואולי אפילו אחזור ללמוד משחק.. הילד הזה סמיר עשה לי חשק"

(שיאון לא אומר כלום)

מור: "שיאון? מה אתה מאחל לעצמך?"

שיאון: (עצוב, ואז מאלץ את עצמו לחייך): "מה יש לי לאחל לעצמי? אני כבר לא באמת אהיה מאושר (מור נראית לא מבינה, הוא מרגיע, ומניח עליה את היד) כל מה שאני רוצה זה שהאנשים שאני אוהב יהיו מאושרים. לחיים! אני מאחל לנו שלא נאחר להמשך הטקס! בואו נלך"

(יוצאים לרחבה המרכזית לסצנה 18ב)

סצנה 17ב ●

רחבה מרכזית בכניסה לאולם הצללים | סמיר, דפנה | הקבוצה האדומה

(רועי שם לב שפארס וסול הכניסו קהל פנימה ונעלו את הדלתות. הוא עובר דרך אולם הצללים, ומגיע לאולם הגלוי מהדלת האחורית)

(דפנה נכנסת לרחבה, סמיר מגיע אליה בריצה מתנשף)

סמיר: "המורה דפנה, הם השתגעו לגמרי, הם מתבצרים באולם"

דפנה: "סמיר, תירגע. לאט, לאט. מי השתגע?"

סמיר: "הבת שלך ופארס. את צדקת, באמת היתה להם תכנית. הם רוצים לפוצץ את הטקס ואת הפרוייקט"

דפנה: "מה? לפוצץ? אבל למה? אבל עכשיו המיצג הכי חשוב של מלחמת העצמאות" (יוצאת בריצה לסצנה 18א)

סצנה 17ג ●

האולם הגלוי | סול, פארס | הקבוצה הירוקה

פארס נועל את הדלתות מבפנים, סול מפעילה את המצלמה ואת המסך שמשדר מה קורה בחוץ. מחלקים לקהל שבפנים נשק מתוך התפאורה של מלחמת העצמאות. מסבירים שזה לא נשק אמיתי אבל מצטלם יותר טוב).

פארס: (מוציא רובים מתוך הארגז ומחלק אותם) "אל תדאגו, זה לא נשק אמיתי, אבל מצטלם טוב. אתם רואים? יש לנו פה מצלמה, ממנה רואים ושומעים אותנו בחוץ. "

סול: "מה שחשוב זה שתדעו שמה שאנחנו עושים זה הדבר הנכון. (בטון של מרצה) רק לפני קצת יותר מעשר שנים צינור הנפט של קצא"א דלף והרס שמורת טבע בערבה. אלפי טונות של נפט נכנסו לאדמה! הם התחייבו שזה לא יקרה יותר, ולפני חמש שנים זה עוד פעם קרה! הפעם ליד אשקלון! אסור לתת לזה לקרות אצלנו"

(רועי נכנס לאולם מהדלת האחורית)

רועי: "(בציניות) יופי! ממש מורדים מקצועיים! מזל שנעלתם את הדלתות. (לפארס) פארס אחי, זה לא מה שסיכמנו. היפלתי לך את החשמל כמו שרצית, אתה והחברה שלך רוצים להתבצר פה – סבבה. אבל את הקהל אני לוקח איתי. הוא לא נשאר איתכם."

פארס: "אבל הם רוצים להיות פה! הם מאמינים בנו!"

רועי: "לא מעניין אותי מאמינים לא מאמינים, כולם עכשיו יוצאים איתי. יש לי דברים יותר חשובים מהתנועה להגנת הטבע שלכם"

(לוקח את הקהל איתו דרך אולם הצללים)

סצנה 18א ●

רחבה מרכזית בכניסה לאולם הגלוי | דפנה, סמיר, סול, פארס | הקבוצה האדומה

(דפנה ניגשת לדלת של האולם הגלוי ודופקת עליה, סמיר עומד מאחוריה ומסתכל מיואש) סול! סולי, תפתחי! את עוד לא התלבשת, והתפאורה של מלחמת העצמאות באולם. את צריכה כבר לצאת, אנחנו נאחר לעלות עם הקטע שלנו"

סול: (מדברת לדפנה דרך החלון) "אמא, במה את מתעסקת עכשיו? עוד לא הבנת שכל ההצגה היא רק כיסוי? אנחנו לא יוצאים מפה עד שלא מודיעים על הפסקת הפרוייקט"

דפנה: "סולי, אבל זה הקטע הכי חשוב. התאמנו עליו. אנחנו מציגות את הגבורה של סבתא שלך. את לא יכולה לוותר על המיצג הזה. (פונה אל סמיר) תביא את הארגזים של מלחמת העצמאות. הכל חייב להיות מוכן"

סמיר: "המורה דפנה, לא נראה לי שתהיה הצגה"

דפנה: "סמיר!! ההצגה חייבת להימשך!"

סצנה 18ב ●●

רחבה מרכזית | אמין, שיאון ומור | הקבוצה האדומה והקבוצה הכחולה

(הולכים בדרך לבמה. לא שמים לב לדפנה מימין)

סצנה 18ג ●

אולם הצללים | רועי | הקבוצה הירוקה

(מוביל את הקהל החוצה ומדבר אליו)

רועי: "אתם מבינים, אנחנו חייבים עכשיו לצאת החוצה. אני חייב להחזיר אותה אליי. אני יודע שהיא קצת מבולבלת, היא חושבת שהשיאון הזה הוא משהו, אבל היא לא מבינה. רק אני אוהב אותה. אף אחד לא אוהב אותה כמוני. תיראו תיראו מה תיכף עומד לקרות. אני הכנתי לה הפתעה"

סצנה 19 ●●●

רחבה מרכזית והאולם הגלוי | כולם | כל הקהל

(שיאון, אמין ומור יוצאים לרחבה. עוד לא מבינים מה קורה. מור עולה לבמה)

מור: "בואו תתאספו, אנחנו עוד רגע מתחילים את טקס החתימה, תקומה והשר צריכים להכנס."

פארס: (מדבר למצלמה, משודר במסך) "אנשי חברת תקומה וחברת תשתית הגליל, שום חתימה לא תהיה פה היום. אנחנו, האזרחים המודאגים מהסביבה והטבע בגליל המערבי עוצרים את הפרוייקט שלכם"

מור: (מסתכלת במסך, נדהמת) "מה?? מאיפה הגעתם? מה קורה פה? (לרועי) רועי, מה זה השידור הזה? תעיף אותם מייד מהשידור"

רועי: (מרים ידיים) "אין לי שליטה על זה. אני לא יכול להוריד אותם מהשידור"

מור: (לקהל) "חברים, אני מתנצלת, זה ממש לא מתוכנן הקטע הזה, בעייה קטנה שתיכף נפתור, אל תלכו."

סול: (למצלמה) "שלום לכל תושבי הגליל המערבי. אנחנו באים להגיד לכם: די! עד כאן! לא ניתן להפוך את האיזור שלנו למקור זיהום שמסכן את כל מי התהום. אל תאמינו למה שאומרים לכם! אנחנו נעצור את הפרוייקט המזעזע הזה."

מור (לשיאון) "הבת שלך! שיאון – תטפל בזה! היא הורסת לי את הטקס!"

שיאון: (ניגש לרועי) "לא מבין מה הבעיה להוריד אותם מהשידור"

רועי: "אה, עכשיו אתה גם גאון מחשבים? אי אפשר להוריד אותם! זה ערוץ נפרד!"

שיאון: (חוזר למור, מדבר למצלמה) "סול, יקירתי, כמו שאמרתי קודם, קו הגז הוא בטוח מאד. אנחנו מאפשרים תעשייה, אנחנו מוסיפים מקומות עבודה"

סול: (למצלמה) "תושבי הגליל לא רוצים את כל הנזק הזה פה. תבטלו את הפרוייקט!"

פארס: (למצלמה) "ולשקר הגדול של הפרוייקט הזה! מה שלא מספרים לכם, זה שיש עוד באר מים ליד קו הגז הזה. זאת הבאר שממנה שותים האנשים בכפר שלי את המים שלהם. אמין, המנהל של חברת תשתית הגליל, זה שעומד איתכם בחוץ, הלך וסגר את הבאר של הכפר, בלי לספר לאף אחד. כדי להרוויח כסף, הוא הקריב את הכפר שלו לפרוייקט הזה. הם נוכלים! מרמים אותנו ומרמים אתכם"

אמין: (נדהם מהגילוי של פארס) "לא, זה ממש לא כמו שהוא מציג את זה. לבאר הזאת אין ערך. זה פרוייקט טוב וחשוב, הוא יביא מקומות עבודה, הוא יקדם את כל האזור"

סול: "אם הוא כל כך טוב, אז מה הבעיה לספר לכולם? אתה ידעת טוב מאד שאף אחד לא יסכים לוותר. אז הלכת ברמאות, כמו גנב, ועשית את זה בלי שאף אחד ידע. "

(רועי מקבל טלפון מתקומה. מסתובב בעמדה שלו עם הגב לקהל ומדבר בשקט בטלפון)

אמין: (מתיישב, תופס את הראש) " זה לא ככה. זה לא כמו שהוא אומר. בחיים לא הייתי עושה משהו שפוגע באנשי הכפר שלי. אני יכול להסביר"

(שיאון מתיישב לידו, מניח את ידו על כתפו)

פארס: "נגמר הזמן להסברים! אם היית רוצה להסביר, היית צריך לעשות את זה לפני שגילו את המשחק המלוכלך שלך"

(אמין קם בכעס. תופס את החזה שלו כאילו עומד לחטוף התקף לב. שיאון תומך בו. סמיר מבוהל רץ להביא לו כוס מים)

שיאון: "אמין, לאט, לאט. בוא שב. אתה צריך לנוח"

אמין: (דוחף את שיאון, שותה את המים שסמיר מגיש לו, ניגש לכיוון הבאר על הבמה) "מספיק פארס! זה שאתה והחברה שלך החלטתם שכל העולם הזה שקרנים ורמאים, זו בעיה שלכם. תן לי לספר לך למה הודעתי שאני סוגר את הבאר. כי היא ממילא סגורה כבר עשר שנים"

סול ופארס: "מה?"

אמין: "הבאר הזאת ישנה. בהתחלה החלידו הצינורות, לפני שנתיים גם הלכה המשאבה. לא תיקנתי, השארתי ככה. ממילא אף אחד לא יודע מאיפה המים שיוצאים לו בברז. מה שהיה חשוב לאנשים בכפר זה רק להאמין שהם עדיין מקבלים מהבאר מים, ואני רק נתתי להם להאמין. הניירות ששלחתי עכשיו זה כלום. היא כבר מתה מזמן".

פארס: (לסול, בזעזוע) " תראי, כמעט גרמנו לו להתקף לב"

(אמין מתיישב, שיאון עוזר לו ומתיישב לידו. רגע של שקט. ואז סמיר קופץ מהקהל, רץ ומחבק את אמין)

סמיר: "אמין, זה מדהים! גם אתה שחקן! שיחקת אותה שאתה מפעיל את הבאר, ולא סיפרת לאף אחד! אנחנו משפחה של שחקנים! (רץ למצלמה) נורה! אנחנו יכולים להתחתן! הכל בסדר – גם אבא שלך שחקן! אנחנו נהיה משפחה של שחקנים! איזה כייף! נורה אני אוהב אותך!" (מחבק את אמין ההמום, שלא מתנגד, שניהם נעמדים).

אמין: "יאללה פארס. אז אין באר. אני ממש מצטער שהמים שלה לא יכולים לעזור לקאהר אבא שלך. בוא תצא, כדי לא לעשות לו בושות."

מור: "מה? קאהר? איזה קאהר?"

סמיר: "אבא של פארס היה מנהל אצלכם. הוא נפל מסולם ונעשה נכה"

מור (נדהמת) "מה? השחקן הזה הבן של קאהר מנהל המפעל שלנו?"

סמיר: "כן. והוא לא באמת שחקן. אני חושב שהוא בא לנקום"

מור: "איך קשור הסיפור הזה עכשיו! איפה לעזאזל אמא שלי והשר הזה?

רועי: (ניגש למור) "מצטער מורי, אמא שלך התקשרה אליי. היא ראתה ברשת מה קורה והחליטה לבטל. אמרה לי שהיא בדרך לסופ"ש בלונדון." (מנסה לחבק אותה, אך היא נרתעת ומסתכלת על שיאון)

מור: "מה? היא לא באה? איך הייתי צריכה לדעת שהיא פשוט לא מסוגלת לפרגן לי" (מכסה עם ידה את פיה, מנסה לא לבכות)

שיאון: (שם את ידו על כתפה של מור) עזבי, זה לא משנה. העיקר שהיא תתלהב בסוף כשתראה את הפרוייקט הזה קורה. היא תעריך אותך באמת אז"

מור: (לא מנסה להסתיר את הקירבה שלה לשיאון) "תודה שאתה תומך בי. לפחות מישהו מאמין בי. (לפארס דרך המסך) פארס, אתה הבן של קאהר, נכון? "

פארס: (בצעקה) "שלא תדברי על אבא שלי!"

מור: "אבא שלך היה המנהל הכי טוב שהיה לנו במפעל. כולם אהבו אותו מאד"

פארס: "אתם עשיתם כאילו אתם אוהבים אותו! כשנפצע אתם השלכתם אותו לכלבים"

מור: "היום של התאונה הוא אחד הימים הנוראים בחיים של אמא שלי. התקשרו מהמפעל להגיד שאבא שלך וסרגיי החשמלאי נפלו מסל ההרמה של המלגזה. סרגיי נהרג ואבא שלך נפצע קשה"

פארס: "ועוד איך נפצע קשה! עמוד השדרה שלו נשבר! כלום לא מתפקד מהצוואר למטה. ואתם? פשוט זרקתם אותו. לא קיבל פיצויים מכם, עברתם הלאה כאילו לא היה בן-אדם. ואנחנו נשארנו לטפל בו, לשטוף אותו, לשכנע אותו שידבר, והוא לא מוכן להוציא מילה. בחתונה של אחותי ישב בצד ולא חייך"

מור: "זה לא המצב, פארס. אמא שלי ישבה לידו בבית החולים שבועות. אני חושבת שאתה לא מכיר את כל הסיפור"

פארס: "אין סיפור להכיר. אתם ניצלתם אותו. אבל עכשיו אני כאן, ואני לא אתן לזה לקרות"

מור: "שיאון, עזור לי. איך נוציא אותם משם?"

שיאון: "תסמכי עליי (לוקח לידיים מוט ברזל, מבקש מהקהל לזוז לצדדים כדי שיוכל לקחת תנופה, ולשבור את החלון) הזדמנות אחרונה שלכם, אם אתם לא יוצאים אני פורץ פנימה"

רועי: (צועק לעבר שיאון) "גיבור גדול! עכשיו אני אראה מי אתה באמת."

(רועי מקרין על המסך את השיחה של שיאון עם תקומה.)

שיאון: "תקומה, צריך עזרה שלך. מור הסתבכה עם איזה אישור שצריך כדי לשלם על הזזת הקידוח של מקורות. נראה לי שכדאי שתתערבי כדי לפתור את זה."

תקומה: "מור ביקשה שתתקשר אלייך?"

שיאון: "אוי ואבוי אם היא תדע שאני מתקשר. היא מנסה לפתור את זה לבד, אבל נראה לי שזה גדול עליה"

תקומה: "אז אני אגיד לך. אם כל מה שחשוב לך זה שהיא תצליח – אני מוכנה להתערב בסיפור של הקידוח, אבל יש לי תנאי."

שיאון: "מה?"

תקומה: "שאתה תעזוב אותה. ותן לה לחזור לבעלה"

שיאון: (תופס את הראש בידיו מתלבט ומחליט)" טוב, אני אעשה מה שצריך. רק תצילי את הפרוייקט"

(מור מביטה בשיאון בתדהמה, ומתרחקת לאט אחורה. שיאון מנסה להתקדם לעברה, הוא עדיין עם המוט ביד, אבל היא שולחת את ידיה קדימה כדי להרחיק אותו)

שיאון: "מור, זה לא כמו שזה נראה. זה נראה שניסיתי לפגוע בך, אבל אני ניסיתי לעזור לך. זאת היתה הדרך היחידה לפתור את הבעיה שלנו"

מור: "הפרוייקט הזה מבוטל! הרסת אותו!"

אמין: "מה מבוטל? השתגעת? (לשיאון) מה עשית לנו שיאון? אנחנו גמורים"

(שיאון זז הצידה, מתיישב וידיו על ראשו)

מור: (מתיישבת על הרצפה, נראה שהיא מוותרת, מובסת) אני לא מאמינה. אפילו אתה לא סמכת עליי. אף אחד אף פעם לא סומך עליי. אולי אתם צודקים. אולי אני באמת לא מוכשרת, וכל הסיפור הזה גדול עליי."

רועי: (מגיע למור בריצה, מתיישב ומחבק אותה. היא לא זזה, מכונסת בעצמה) "מה פתאום מורי, את מדהימה, את הכי טובה שיש, את מושלמת. אל תשבי ככה! יש לך טקס לנהל! (קם וניגש המצלמה, פונה לפארס) פארס אחי, אני הייתי שם עם תקומה ומור בבית החולים. אבא שלך התעורר ומייד שאל אם סרגיי נהרג. כשתקומה אמרה לו שכן, הוא אמר לה שבחיים הוא לא יסלח לעצמו, שזאת היתה אחריות שלו. ואז הוא אמר לה שאת כל הכסף שהוא קיבל מתקומה, הוא מעביר למשפחה של סרגיי. ואחר כך, הוא אמר שהוא גוזר על עצמו שתיקה. אם הבנים של סרגיי לא ישמעו אותו מדבר יותר בחיים, אז גם הבנים של קאהר לא ישמעו אותו. תקומה אמרה לו שזה מופרע לגמרי, אבל הוא אמר שזה המשא שהוא יצטרך לסחוב על הגב כל החיים."

פארס: (תופס את הראש) "מה? לא יכול להיות"

רועי: "אמא שלך גם ניסתה להתחנן, הוא בשום אופן לא הסכים."

פארס: (בכאב) "המשא שהוא יצטרך לסחוב? ומה עם המשא שאנחנו סוחבים? מה אמא שלי אשמה? מה אחותי אשמה? לא מספיק לסחוב את הנכות שלו, גם לסחוב את העונש שלו? "

אמין: (מזועזע מהסיפור שהוא שומע לראשונה) "פארס, אני מכיר את אבא שלך. הוא האיש הכי טוב שהכרתי. אם החליט ככה, כנראה שפשוט לא היה יכול אחרת. לא רק הגב שלו נשבר. נשבר לו הלב"

סצנה 20א

רחבה מרכזית | דפנה, רועי, מור, שיאון, אמין, סמיר | כל הקהל

(מור עדיין יושבת בצד, דפנה רצה אליה, לבושה בבגדי מלחמת העצמאות, מסמנת לרועי לעזור להקים אותה)

דפנה: "אל תדאגי מור, אני עולה ומצילה לך עכשיו את הטקס הזה. לא מפסיקים הצגה באמצע"

(דפנה לא רואה כלום מול העיניים, חוץ מההצגה שחייבת להימשך. היא עולה לבמה, ומתחילה לשיר בפאתוס. תוך כדי שירה היא מתרוממת מהחומה, פניה אל מור, לחלוטין מתעלמת מכל מה שקורה מאחוריה.)

❖ שיר בתוך הצגה: האמיני יום יבוא ❖

סצנה 20ב ●●●

האולם הגלוי | סול, פארס | כל הקהל

(השיחה מהאולם הגלוי משודרת למסך בחוץ)

סול: (רואה את אמא שלה מתחילה לשיר) "לא, האישה הזאת לא נורמלית. אני לא יכולה להקשיב לזה" (סותמת את האזניים עם הידיים)

פארס: "סול, אנחנו צריכים לצאת"

סול: (מורידה את הידיים מהאזניים) "לצאת? לא יוצאת לשום מקום"

פארס: "שמעת. אין באר.. אין פרוייקט.. אפשר ללכת"

סול: "לא מעניין אותי הפרוייקט! לי אין לאן ללכת, ואין בשביל מה!" (מוציאה את האקדח, מכוונת לפארס.)

פארס: (מבוהל) "מה זה? סול! זה אקדח אמיתי?"

סול: "מה הטעם לכל זה. אין שום טעם"

פארס: "סול, תורידי את האקדח. מה את עושה? את רוצה שאני אפגע?"

סול: "תפתח את הדלת ותצא." (פארס וסול יוצאים מהדלת. השידור מבפנים מפסיק.)

פארס: (יוצא בריצה וצועק) "יש לה אקדח!"

סול: (יוצאת אחריו, מפנה את האקדח לראש שלה) "אף אחד לא צריך להיפגע. רק אני. אולי סוף סוף יפסיק לכאוב"

שיאון: (שיאון רץ לסול ויורד על הברכיים) "סול, כווני אליי. את עושה את זה כי את כועסת עליי, נכון? בואי. תירי בי. באמת. ממילא אני הורס כל מה שאני נוגע בו" (סול מסתכלת בו, מפילה את האקדח. שיאון קם ומחבק אותה).

דפנה: (מסיימת לשיר, משתחווה. מסתובבת הצידה, רואה את שיאון מחובק עם סול, מסתובבת לקהל) "וזה בדיוק מה שהשירה שלי יודעת לעשות – לקרב לבבות." (ניגשת ומחבקת אותם).

סצנה 21 ●●●

רחבה מרכזית | כולם | כל הקהל

(דפנה, סול ושיאון מחובקים בצידי הבמה)

רועי: (מתקרב למור ומחבק אותה): "אנחנו נהיה בסדר מורי, אני אוהב אותך תמיד"

מור: "אני לא יודעת אם אי פעם אוכל לאהוב אותך כמו שאתה רוצה, רועי"

רועי: "לא נורא, יש לי מספיק אהבה בשביל שנינו"

אמין: (נאנח. מחבק את סמיר ביד אחת ואת פארס ביד שניה) "בואו בנים שלי, בואו נארגן חתונה"

— סוף —

גלריית תמונות

תמונת השער - עמיחי היינס

צבי מילר

צבי מילר

צבי מילר

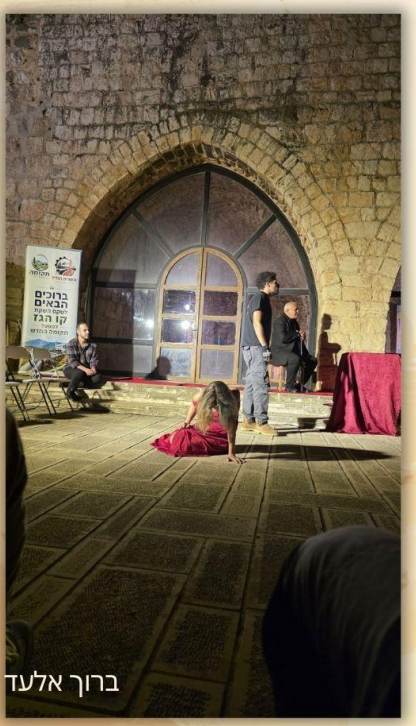

עמיחי היינס

ברוך אלעד

צבי מילר

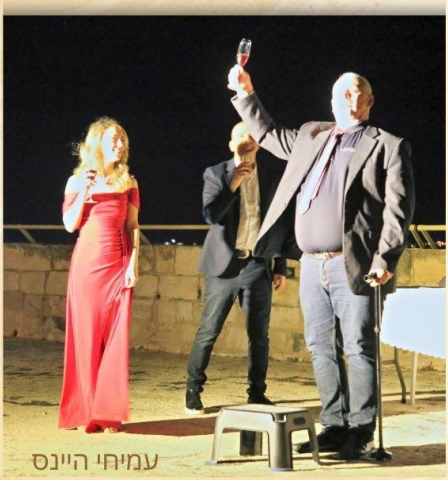

ברוך אלעד

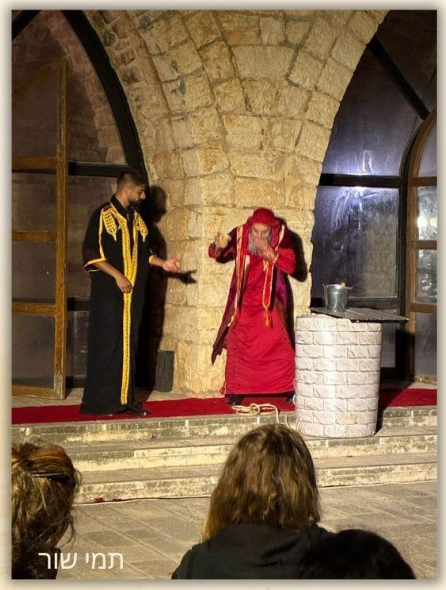

צבי מילר

עמיחי היינס

צבי מילר

עמיחי היינס

עמיחי היינס

תמי שור

תמי שור

תמי שור

תמי שור

תמי שור

תמי שור

תמי שור

תמי שור

תמי שור

עמיחי היינס

תמי שור

פרשת מים

מחזה מאת תמי שור

חברת "תקומה בגליל" עורכת אירוע השקה חגיגי להנחת צינור גז טבעי למפעל החברה בגליל המערבי. את הנחת הצינור מבצעת חברת "תשתית הגליל".

הקהל מוזמן לטקס, שבמסגרתו יעלה צוות תיאטרון מקומי סצנות הסטוריות מהמבצר. האירוע מצולם ומשודר בשידור ישיר בערוץ הקהילתי של הגליל המערבי.

ההצגה "פרשת מים" עלתה במבצר יחיעם בספטמבר-אוקטובר 2026.